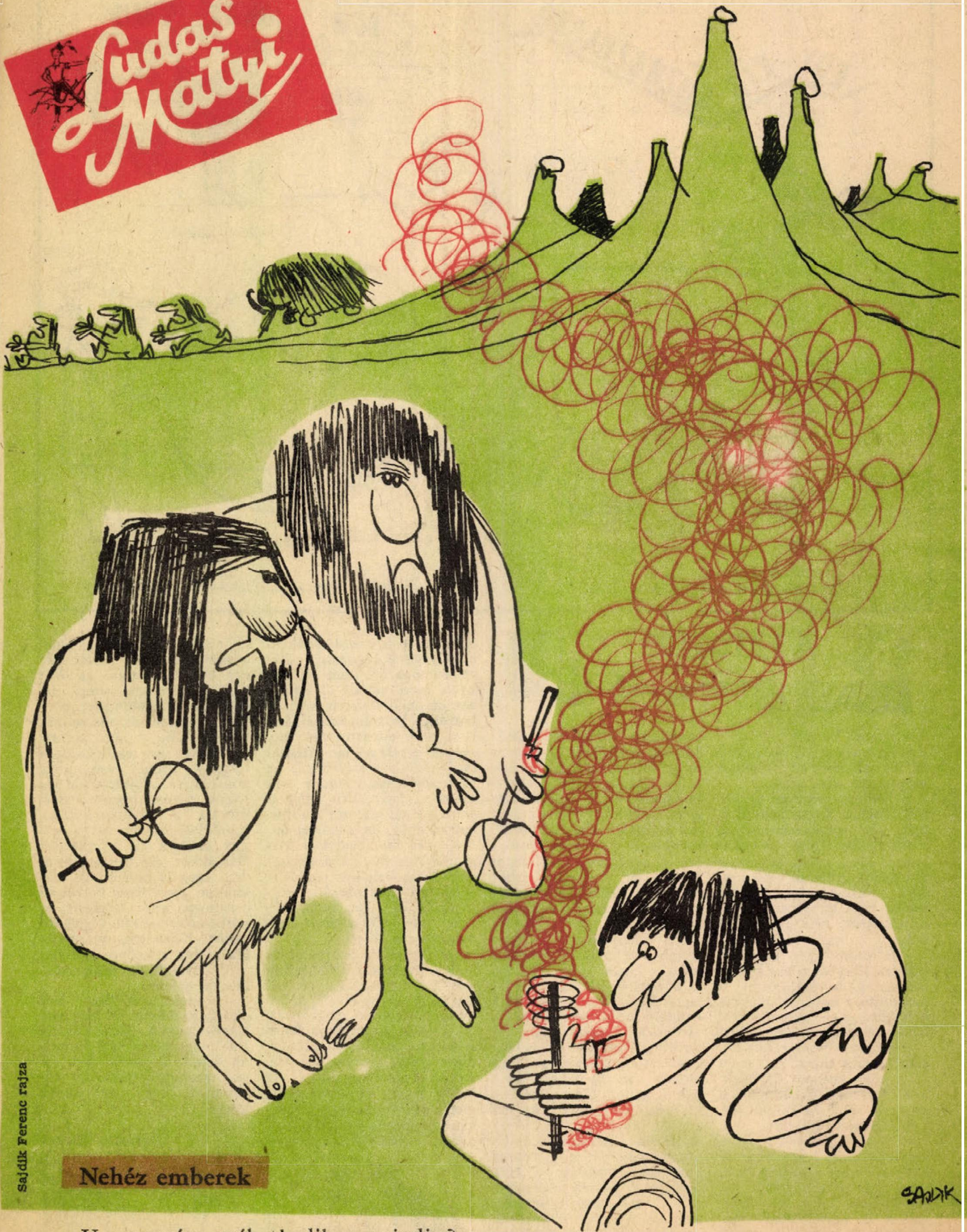
XXII. évfolyam 31. szám · Ára: 1 forint · 1966. augusztus 4

Ludas Matyi

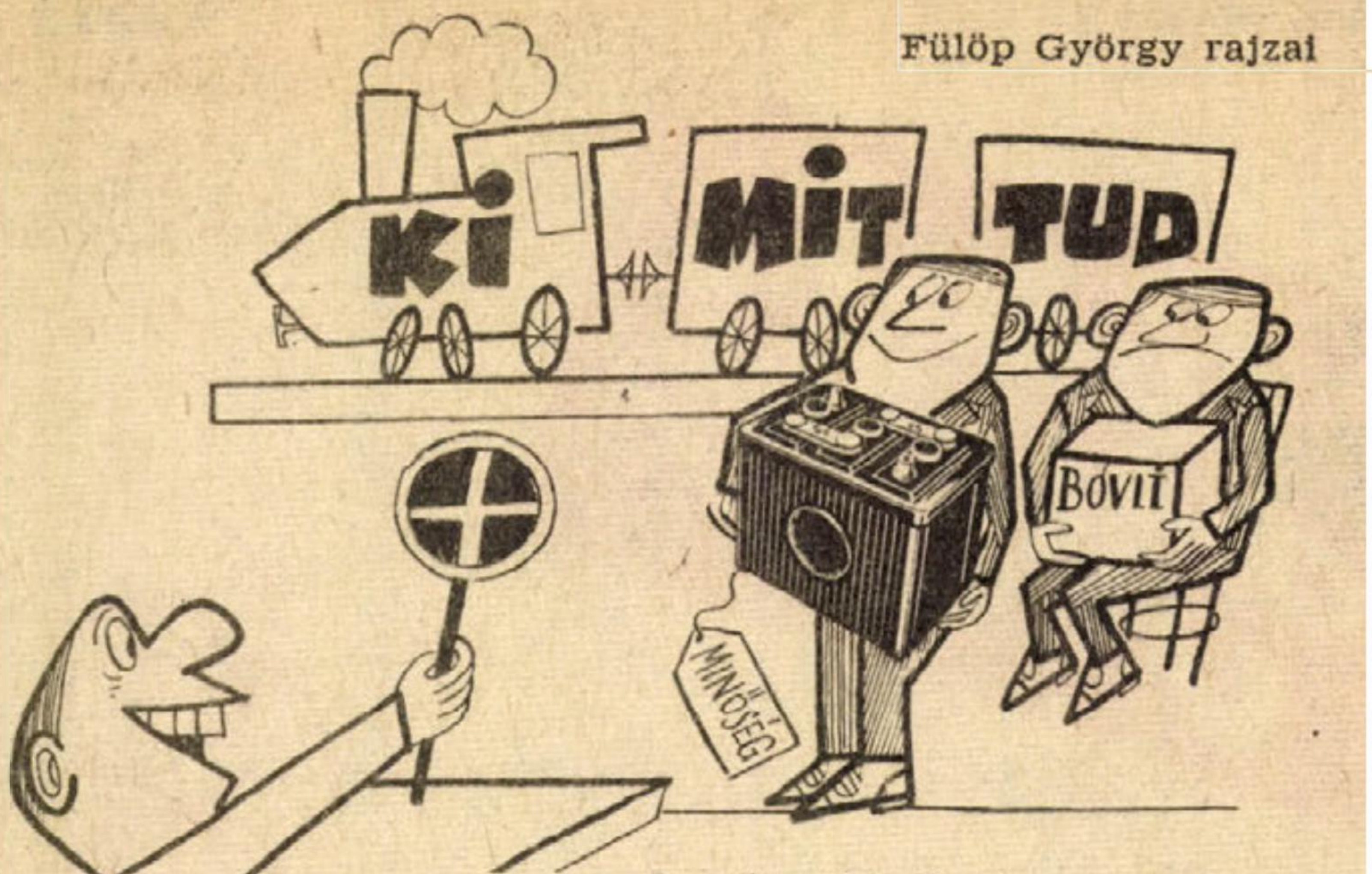
Sajdik Ferenc rajza

Nehéz emberek

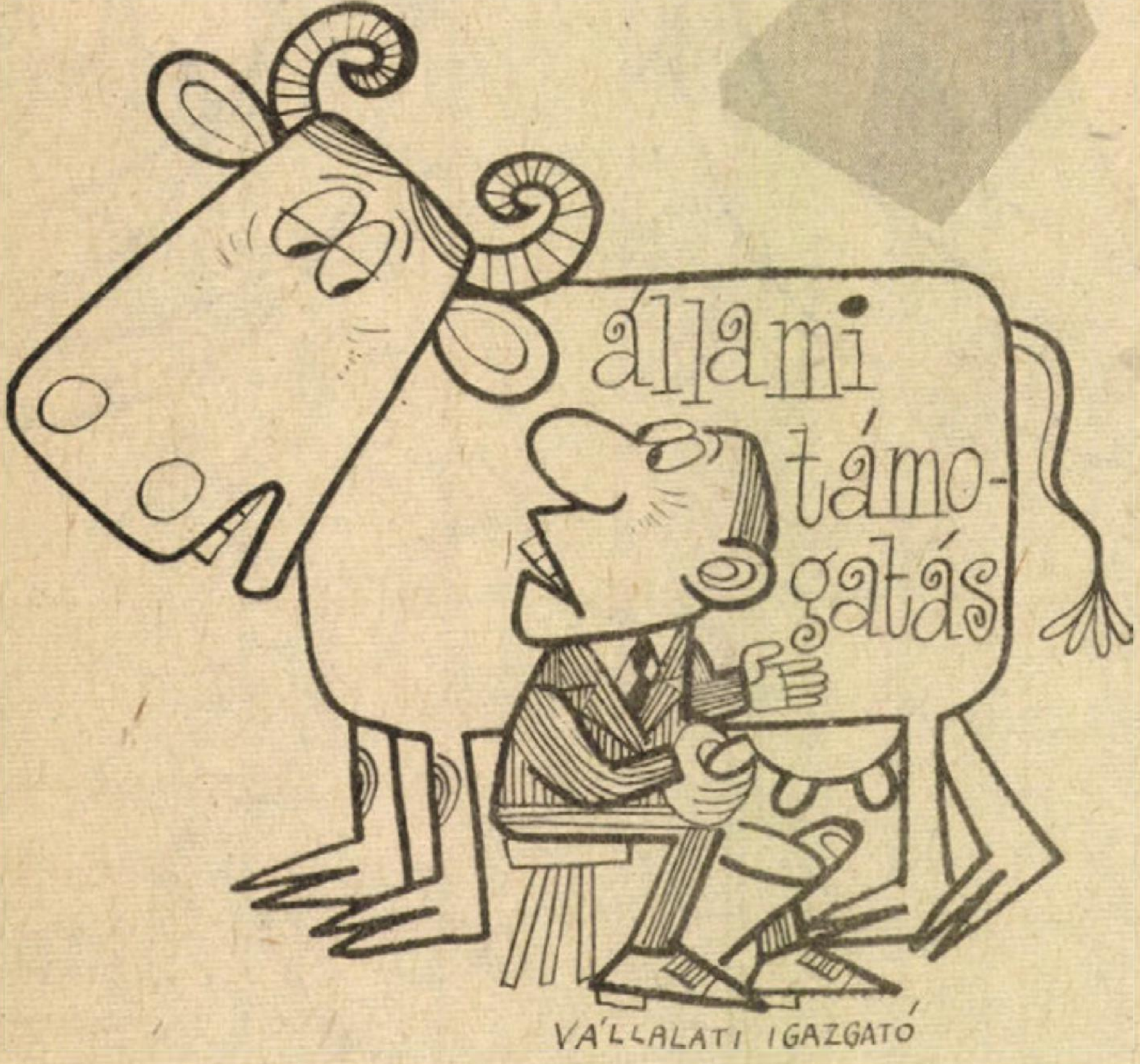
— Ugyan mért stréberkedik ez mindig?

Fülöp György rajzai

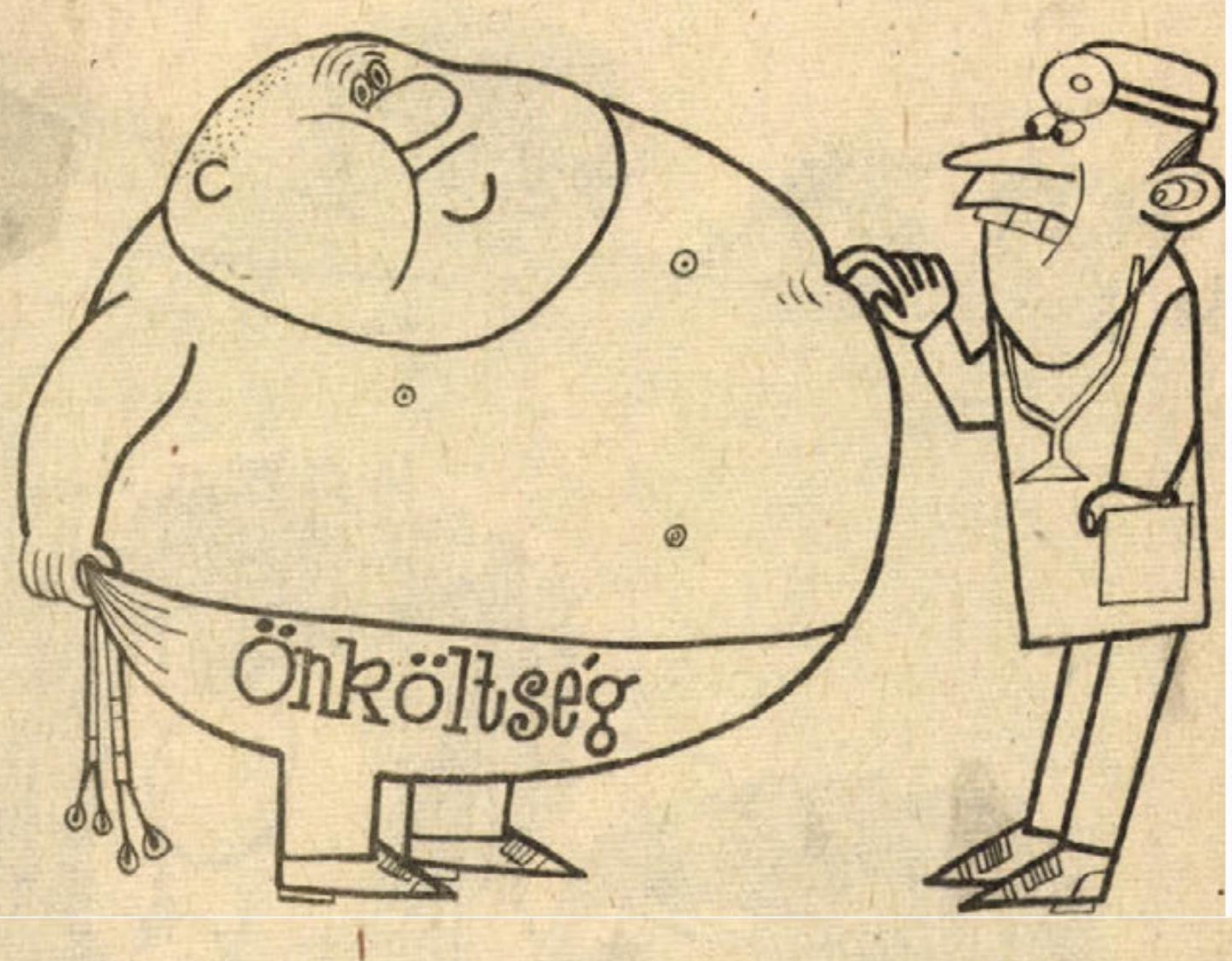
EGY KIS KÖZGAZDASÁG

– Cseréljenek helyet!

– Hát nem adsz tejet, Riska?
– Dehogynem, csak megnézem, kinek...

– Úgy látom, önnek alapos fogyókúrára van szüksége.

A LÁTOGATÓ

– Kovács kartárs?

– Én vagyok... – nézett fel az aktából az íróasztal mögött ülő hivatalnok.

A kérdező, negyven év körüli, köpcös, kopaszodó férfi volt, aki szemmelláthatólag kiöltözködött erre az alkalomra. Sötét ruha, keményített gallér, gyémánt nyakkendőtű, lakkcipő. Így lakodalomba vagy temetésre járnak az emberek, nem pedig irodába.

– Esküdjön meg becsületszavára, hogy nem vág közbe, hanem előbb végighallgat! – mondotta a látogató ünnepélyes hangon. – Ígérem, rövid leszek, már amennyire lehet.

– Kérem – vont vállat Kovács kartárs. Hozzá volt szokva a kissé különös ügyfelekhez. Fantasztikus dolgokkal szoktak néha beállítani ide.

S a látogató elkezdte:

– Viselkedésemből nyilván kitalálta már, hogy nagyon-nagyon fontos ügyben keresem, azaz magánügyben. Ne haragudjon, hogy itt háborgatom, de egész éjszaka töprengtem a dolgon, és reggel úgy döntöttem, hogy azonnal beszélnem kell önnel. Mindkettőnk érdekében. A tárgyra térek. Kovács kartárs, én szeretem Elzát, a maga feleségét! Imádom!! És ő is imád engem. Több mint fél éve imádjuk egymást, hetente kétszer. Szerdán és pénteken, amikor ön a továbbképzési tanfolyamra jár, a felesége feljár hozzám. A Szövetség utcában lakom. Albérlet, de különbejáratú, tiszta szoba, fürdőszoba használattal. Most azonban felmondtak, mert a főbérlő lánya férjhez megy, és a fiataloknak kell a hely. Ez érthető. Megbeszéltem a váratlan fordulatot a feleségével, és úgy határoztunk, nem bujkálunk tovább. Mi is összeházasodunk. Elvégre még jogunk van az élethez és a boldogsághoz, nem igaz? Neki nem volt ereje, hogy ezt közölje önnel... Magamra vállaltam a népszerűtlen feladatot. Mi, férfiak, mindig megértjük egymást a vész óráiban. A kedves feleségével már a részleteket is megtárgyaltuk. A lakást elcseréljük megegyezéssel két kisebbre. Már mint az önökét. Elza a múltkor le is rajzolta nekem a helyiségek beosztását. Csere szempontból nem túl előnyös, mert udvari és fafűtéses, de majd ráfizetünk, én is beszállok harmincezerrel. Sajnos, csak ennyim van momentán a takarékban. Viszont elég nagyok a szobák, és ha jól emlékszem, nemrég volt kifestve. Hajnalban meg is szövegeztem már egy apróhirdetést, amit, ha megfelel önnek, még ma feladok a Magyar Nemzetbe: „Összeköltözők! Kétszobahallos régibérűt adok két egyszobásért, költségtérítéssel." Na, hogy tetszik? Ami pedig a közös szerzeményeket illeti, a tévé a magáé lehet, de a mosógépre és a centrifugára szükségünk van. Ön úgyis a Patyolatnál fog mosatni, ha elvált. A bútorokat kár volna összekeverni. Legyen a miénk a hálószobagarnitúra, a magáé pedig a nappali szoba. Igenám, de akkor min fog aludni? Az ördög vigye el, erről egész megfeledkeztem. Hopp, megvan! Megkapja az én kétszemélyes rekamiémat a Szövetség utcai albérletből. Nem csinál rossz vásárt, mert alig egy éve húzattam át. Mit nem említettem még? Ja, megvan. A könyveket elviheti, a gyerek viszont velünk marad. A fiú az apáé, a lány az anyáé, így rendelkezik a törvény. Peche van, hogy pont lánya született, de ne féljen, olyan leszek hozzá, mintha a sajátom volna, azonkívül minden héten egyszer elviheti az Állatkertbe. Hát akkor, azt hiszem, mindent meg is beszéltünk. Köszönöm, hogy ilyen korrektül betartotta, amit megígért, és közbeszólás nélkül végighallgatott. Képzelem, mennyire örülni fog a kedves felesége.

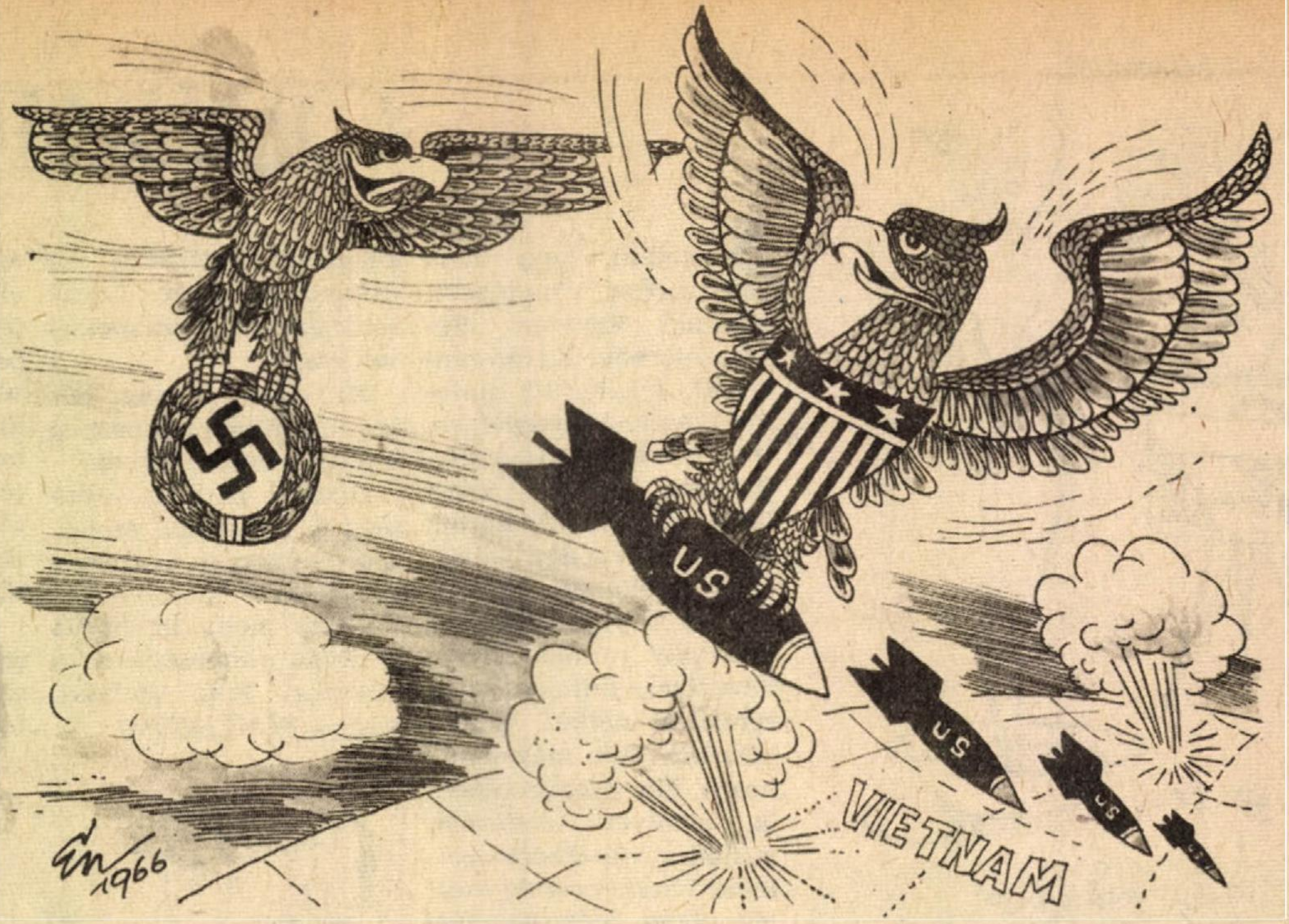
A hivatalnok szomorúan ingatta a fejét:

– Sajnos, csalódást kell okoznom önnek. Én még agglegény vagyok. Az a Kovács, akit maga keres, egy emelettel feljebb dolgozik. Már régen szóltam volna, de könyörgött, hogy ne vágjak közbe.

Dalmáth Ferenc

Sasok egymásközt

A náci sas: Örömmel látom, kolléga úr, ön roppant tanulékony!

HORDÁR

A vonat dübörögve futott be a jónevű nyaralóhelyre. Nagy nehezen lekászálódtam a három bőröndömmel és hordár után néztem. Tanácstalanul álldogálhattam, mert egy középkorú férfi mellém lépett és szúrós tekintettel szemembe nézett:

— Mit óhajt?

— Lenne kedves megmondani, merre találom a hordárt?

Homlokot ráncolva, kissé haragosan hátbavágott:

— Hol él maga, kérem? A feudalizmusban vagy a kapitalizmusban? Ejnye, kérem, micsoda ötlet ez? Nem mondom, az ezerkilencszázharmincas években még szükség volt hordárokra, hogy az elpuhult, túlfinomult, dekadens úriosztály bőröndjét cipeljék, de jegyezze meg: ma a munkás, paraszt és haladó értelmiségi utas edzetten és keményen áll szemben minden megpróbáltatással. Ki-ki elboldogul a maga bőröndjével. Ez erősíti az izmokat és fejleszti az öntudatot.

— Bocsánat, és a betegek, a gyenge nők?

— Ez kispolgári mentalitás. Államunkban a nők teljesen egyenlő jogokat élveznek a férfiakkal.

— Tehát minden nő előtt ott áll a lehetőség, hogy maga cipelje a bőröndjét, miután megérkezett erre a nyaralóhelyre?

— Úgy van, kérem. Erős, jó felépítésű női állampolgárokra van szükség, akik stramm gyermekeket hoznak a világra.

— Értem. De tessék idenézni. Nekem három nagy bőröndöm van. Egyiket a jobb, másikat a bal kezemben fogom. De mit csináljak a harmadik bőrönddel?

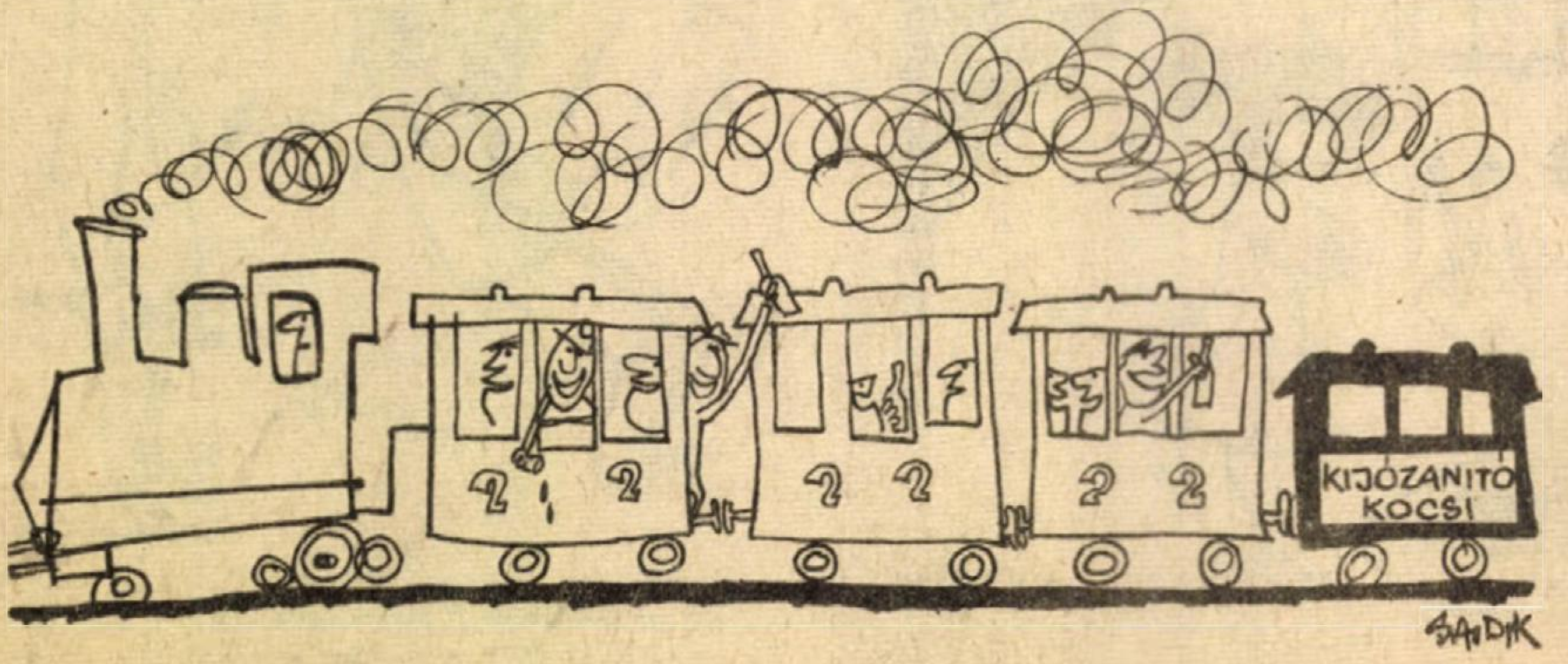

Kedvesen, biztatóan rám mosolygott:

— Adja el jó pénzért. Városunkban Bizományi Áruház is működik.

Galambos Szilveszter

Szeszesital a vonaton

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

POSTÁS LETTEM

Az ember mindig bánatos, ha befejeződik a nyaralás. Így voltam én is egészen addig, amíg egy hétig zárva tartott ajtómat ki nem nyitottam és egy kis külön munka fel nem villanyozott.

Saját leveleim mellett ugyanis a posta jóvoltából további levelek is hevertek az előszoba padlóján, nyilván azzal a figyelmes célzattal, hogy ha kifogástalanul kikézbesítem őket, akkor még vihetem valamire a postánál.

Na nézzük csak, mit és hova kell kihordanom?

1. Könyvtári értesítés az egy emelettel feljebb lakó Janek Józsefnének. — Igazán nem nagy ügy, csak fel kell ugrani.

2. Két külföldről jött levél Toldy Imréńek a Törökvész út 82/c. alá. — Szerencsére bérletes vagyok, buszon három megálló az egész.

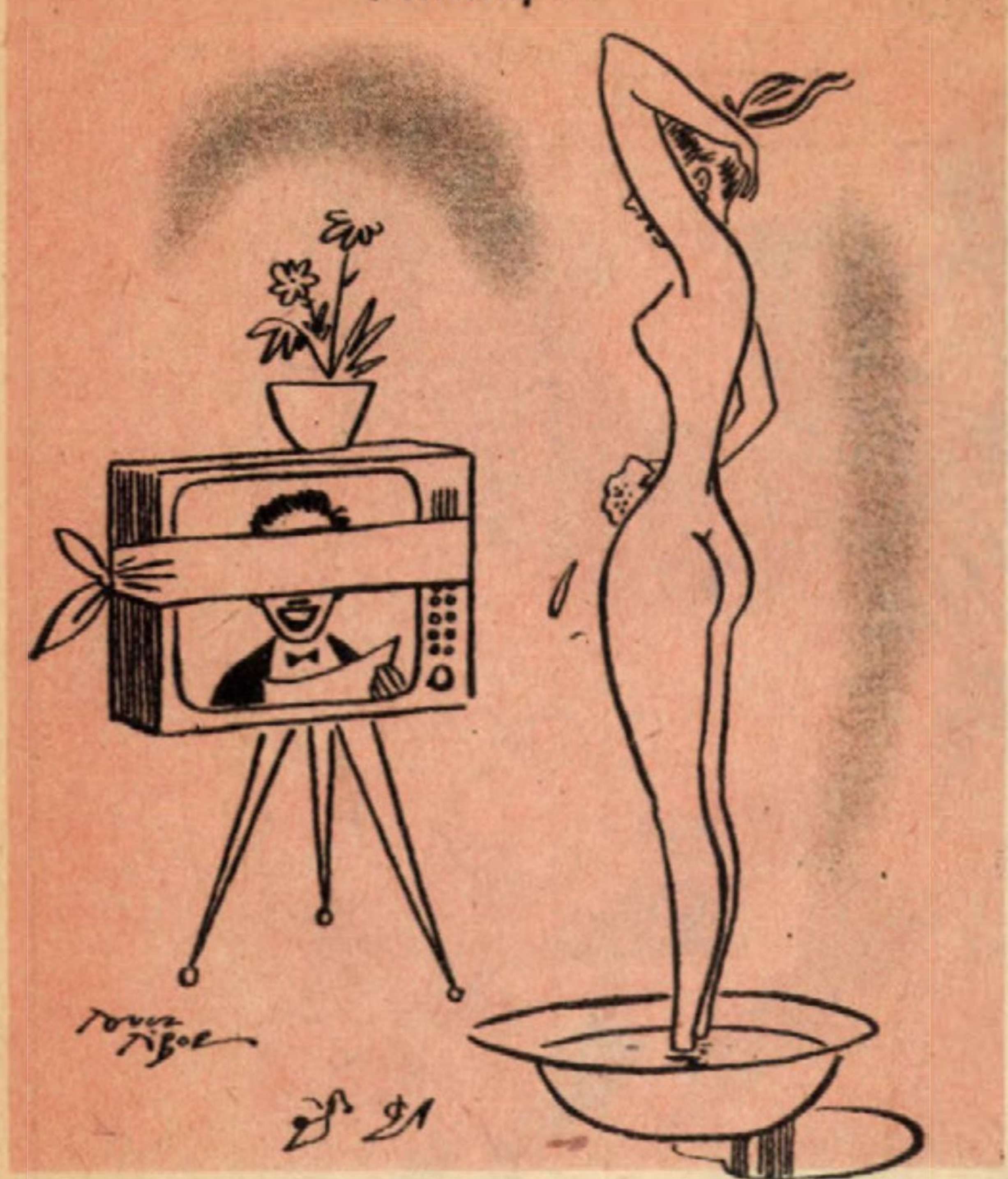
3. Juhász Lajos telefonszámlája a Törökvész út 36/a-ból. — Itt nagyon kell vigyázni, mert pénzben a posta nem ismer tréfát.

Az igazán megtisztelő bizalomnak július 15-én nagy igyekezettel eleget tettem. Remélem rangrejtve maradt postai feletteseim is elégedettek szorgalmas munkámmal.

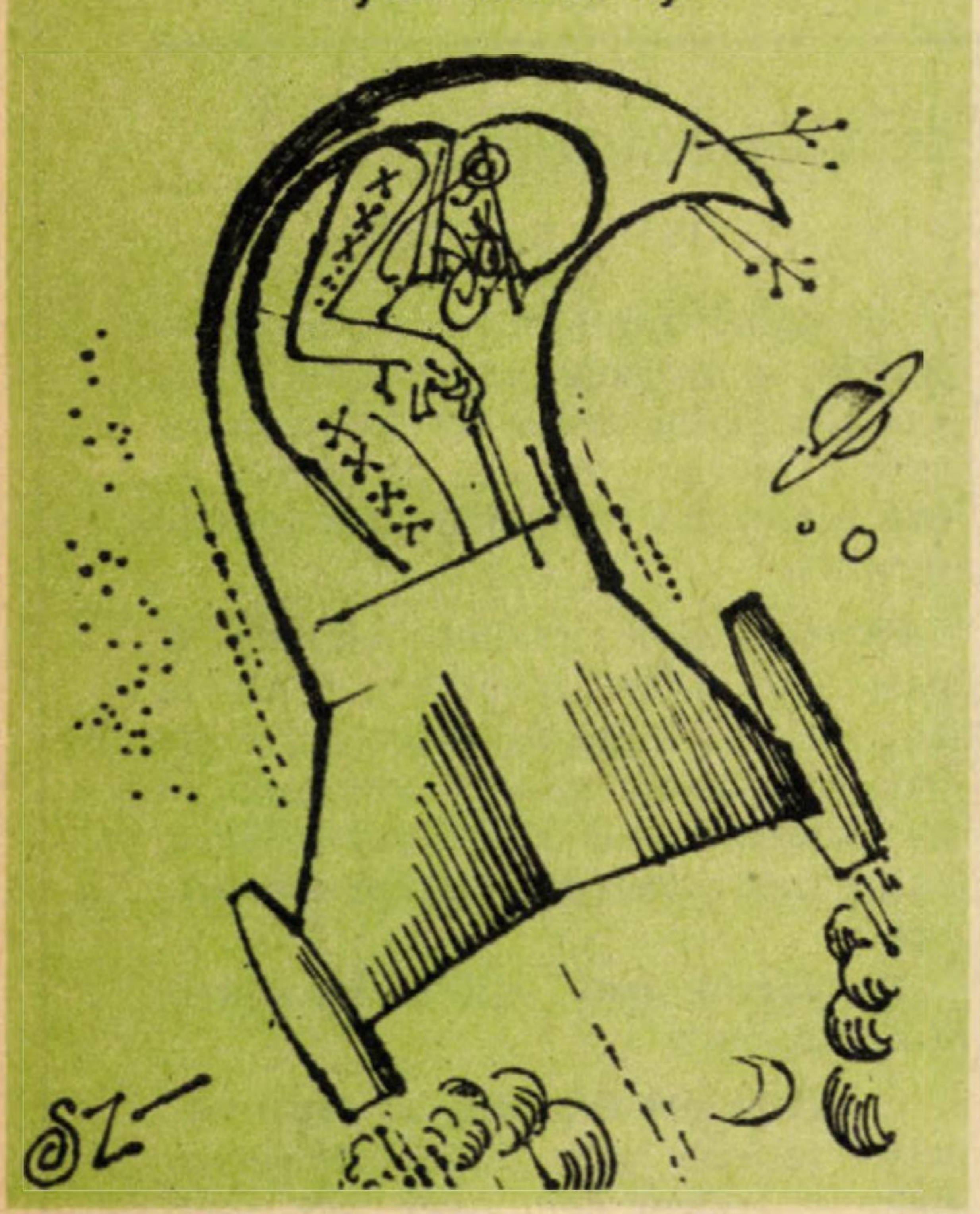
Amennyiben tiszteletbeli levélhordónak jónak találtak, úgy kérem, hogy egy postás sapkát utaljanak ki számomra. De ha úgy gondolják, hogy derekas helytállásommal többre is képes vagyok, akkor nem zárkózom el egy másodállás betöltésének lehetőségétől sem.

Toldy Ferenc
Bp., II., Törökvész út 36/b.

Félkomfort

Hajlott korú űrhajós

MÓDSZER

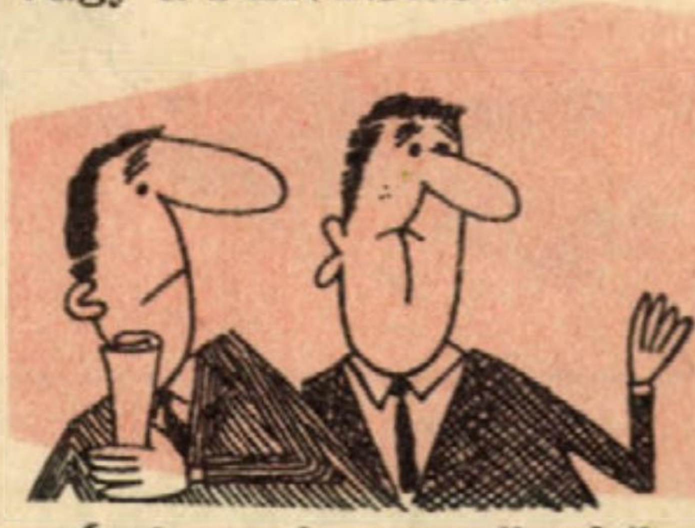
Sajnálom, hogy nem vettem részt a Budapesti Műszaki Egyetem Vegyészmérnöki Karán rendezett, jólsikerült diploma kiosztási ünnepélyen. Ha résztvettem volna ugyanis, akkor most lenne magamról három fotóm, mert egy vállalkozó szellemű fényképész a diplomakiosztási ünnepély minden résztvevőjéről, minden megrendelés nélkül ennyit készített. Sőt, még lenne hozzá két csoportképem is, amelyet ráadásnak csinált a vállalkozó szellemű fényképész és esetleg olyan felismerhetetlen lennék, mint amilyen felismerhetetlen az az olvasónk, aki a vállalkozó szellemű fényképészt bepanaszolta.

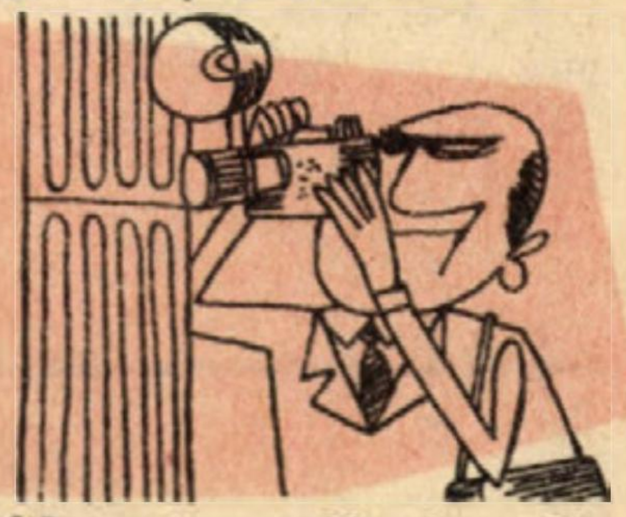
Illetve nem is annyira a fényképészt panaszolta be és nem is a rossz képek miatt aprehendál, mint inkább a vállalkozó szellemű fényképész üzletszerzési módszere miatt. Olvasónk, mint az ünnepség résztvevője, ugyancsak meglepődött, amikor a lakására utánvéttel harminchárom forintért olyan fotókat kapott, amelyeket nem rendelt meg. A postája átvételére felhatalmazott gyanútlan házfelügyelő gondolkodás nélkül, készséggel kifizette az utánvét összegét. Olvasónk azóta is azon spekulál, hogy:

Ki rendelte meg helyette a diplomakiosztási ünnepélyen a fotókat?

Honnan és kitől tudta meg a vállalkozó szellemű fényképész az ő pontos címét?

Miért nem ügyködik az ilyen ünnepségeken a Fővárosi Foto Vállalat, vagy a FÉNYSZÖV?

És ha már nem ügyködik egyik sem, akkor miért ügyködik éppen egy maszek fényképész?

És ha már egy maszek fényképész ügyködik, akkor miért nem mutatja be előzőleg az ügyfélnek a nyers kópiát és miért nem kérdezi meg, hogy óhajt-e belőle rendelni, vagy sem?

Olvasónk azon is spekulál, hogy miként jött létre a maszek fényképész és a diploma kiosztási ünnepély ilyen precíz találkozása?

És azon is spekulál, hogy nagyon kis ügy ugyan az a harminchárom forint, amit tőle a vállalkozó szellemű fényképész ilyen módon beszedett, de az ünnepségen körülbelül kétszáz diplomás vett részt, ami hatezer forintos üzletkötést jelent. Ez már nem olyan piti összeg, hogy szó nélkül el lehet menni mellette.

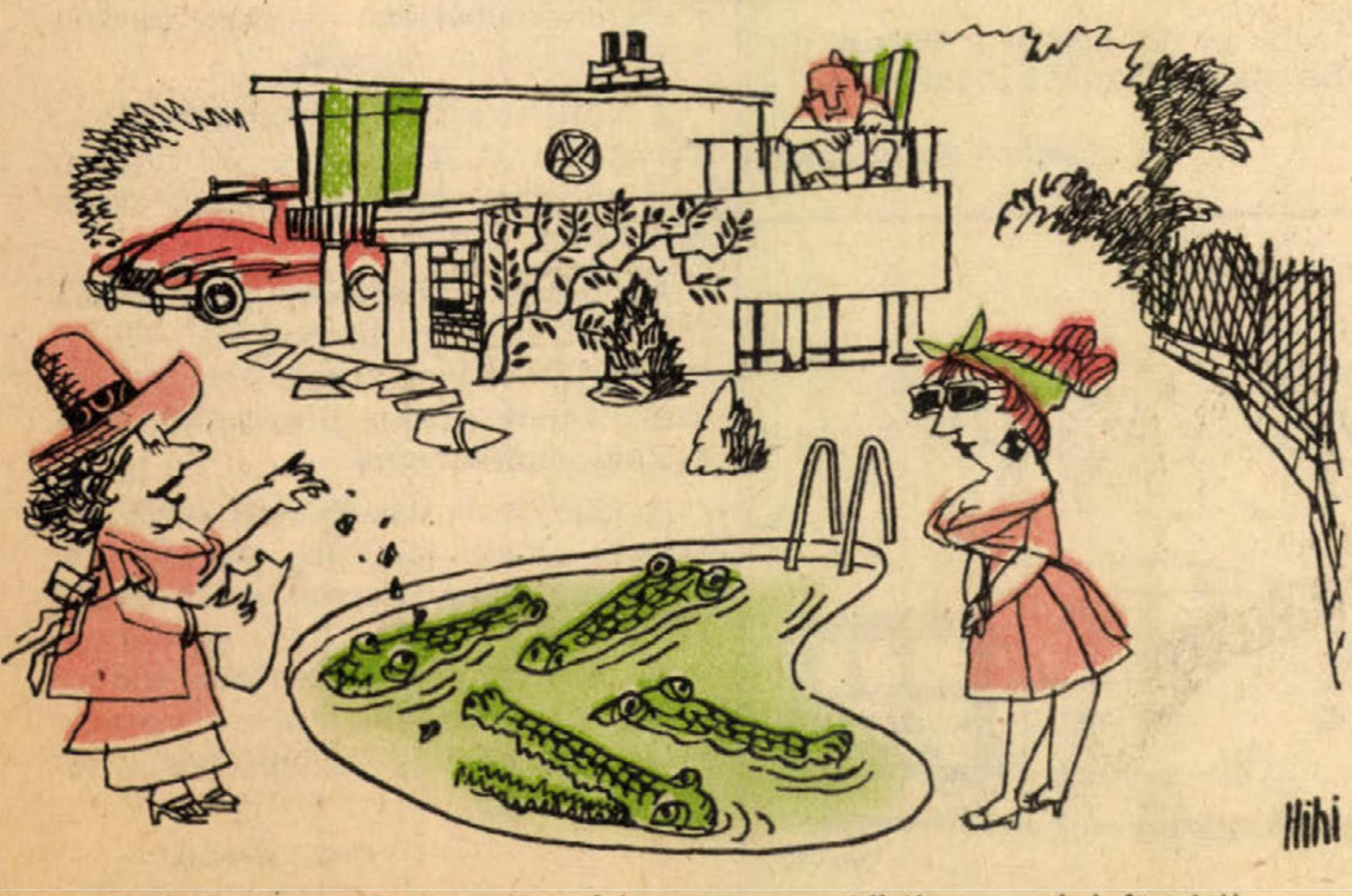
Olvasónk mégsem az ügyeskedéssel elért hatezer forintos bevételt kifogásolja, hanem azt a *módszert*, amellyel a vállalkozószellemű fényképész ezt a hatezer forintot megszerezte magának.

És még azon is spekulál a mi olvasónk, hogy vajon mi lenne, ha áruházaink és textilüzleteink hasonló módszerrel élve, előzetes megkérdezés és megrendelés nélkül, utánvéttel küldenének a mélyen tisztelt fogyasztók részére ruhát, cipőt, szőnyeget és más efféle használati tárgyakat? És a gyanútlan címzett át is venné.

Jó üzlet lenne!

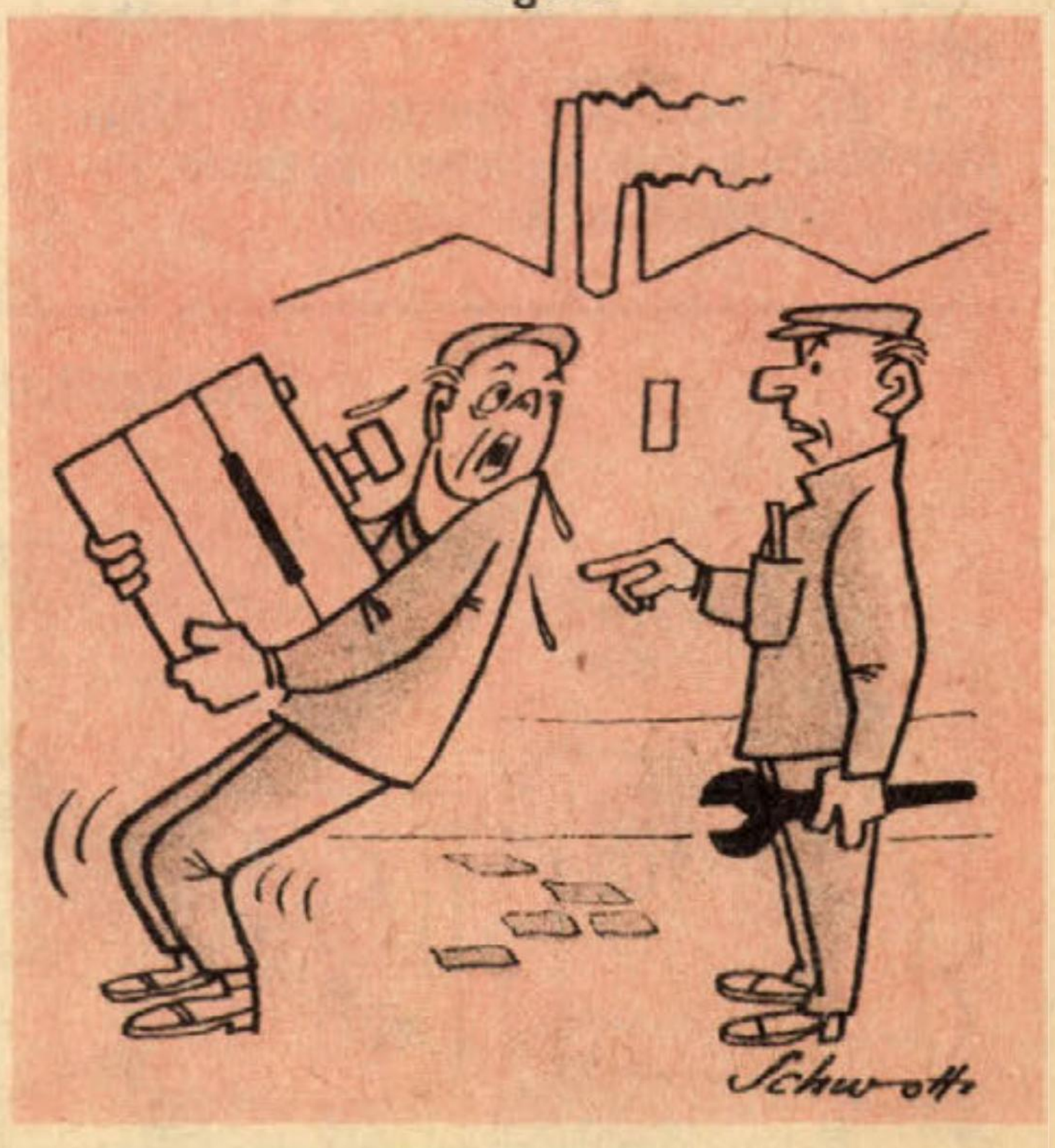
Földes György

Sznobéknál

– Tudod, így nem jönnek át folyton a szomszédból a gyerekek fürödni!

Logika

– Miért nem segítsz, szaktárs?
– Mert ez a szerszám kettőnknek is nehéz . .

LEPOROLT KÖZMONDÁSOK

Változnak az idők, változnak az emberek. A közmondások nem. Kisfiam új olvasókönyvében ugyanazok a közmondások szerepelnek, melyek harminc évvel ezelőtt az enyémben voltak.

Szerintem ez helytelen. Megváltozott új életünk megköveteli, hogy a régi színdarabokhoz hasonlóan leporoljuk régi, avitt bölcsességeinket, és serdülő gyermekeink már porolás után tanuljanak belőlük.

Új alap, új felépítmény, új közmondások. Íme, okulásul közreadok néhányat saját porolásomból.

Ajándék Fordnak ne nézd a dugattyúját!

Szemérmes Meósnak nem üres a tarisznyája.

Akinek az isten hivatalt ad, annak beosztottat is ad hozzá.

Addig nyújtózkodj, amíg a barátod ér.

Messziről jött ember nagyot csempészik.

Madarat tolláról, embert beosztásáról.

Máma hopp, holnap korrupció.

Amelyik nagykutya ugat, az harap is.

A cél szentesíti a fúrást.

Mini szoknya, mini ész.

A türelem prémcsit terem.

Ki mint fúr, úgy halad.

Jóllakva ismerjük meg egymást.

Miklósi Ottó

Lefokozás

Sajdik Ferenc rajza

Magyar vendégnek nézett egy külföldit!

A Szajna parton

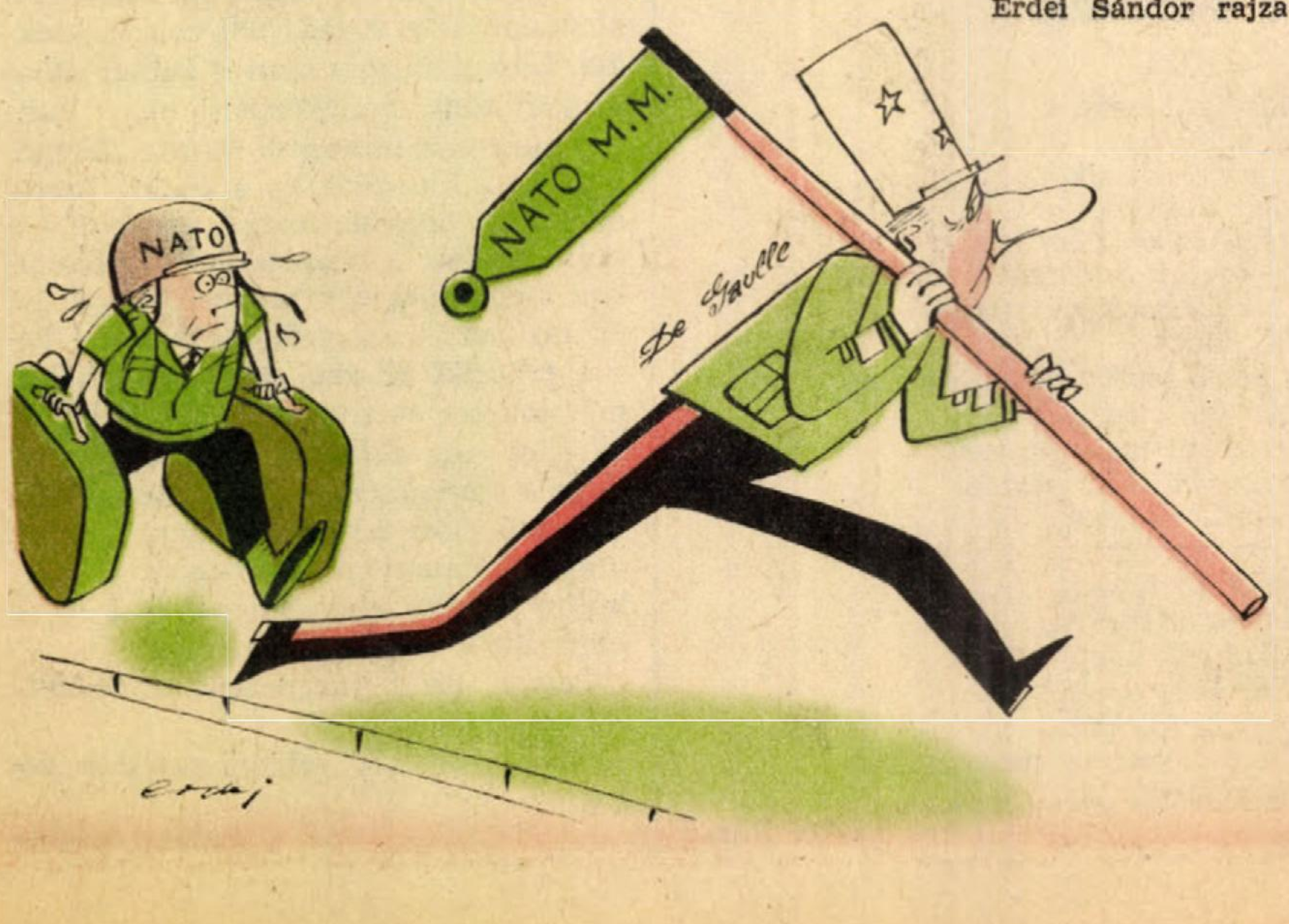
Endrődi István rajza

– Önnél kisasszony az op-art, nálam a top-art a divat!

Megállóhely áthelyezve

Erdei Sándor rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

LÉGTORNÁSZOK KERESTETNEK

A Csalogány utca 34/a. szám alatti sarokház Erőd utca felőli esőcsatornáján — a harmadik emelet magasságában — már évek óta rozsdaette lyuk tátong.

Az I. kerületi Házkezelési Igazgatóság pár héttel ezelőtt kijavíttatta a tetőt, de a nehezen megközelíthető csatorna-rést már nem javíttatta meg.

Így aztán a tartós őszi esők idején megint beáznak majd a lakások, mert a lakók között nincsen légtornász, aki felmászna egy csődarabot kicserélni, úgy tizenkét méter magasságban.

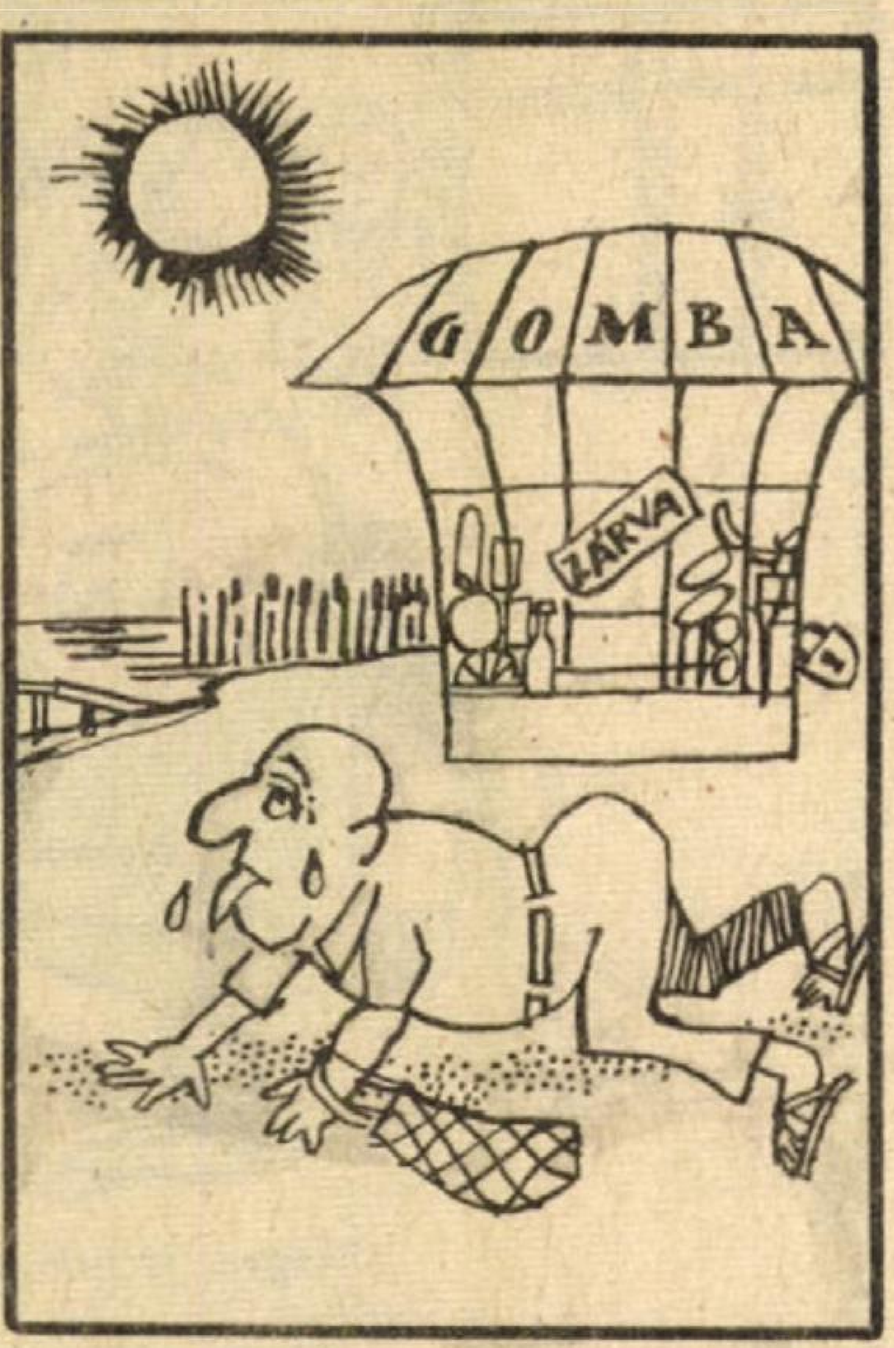
(d—s)

KIS NYÁRI KVÍZ

Hegedűs István rajzai

Mit tud a víz körforgásáról?

Mióta gyártanak palackozott sört?

Melyek a szálkanélküli halak?

Milyen takarmánynövényeket ismer?

Tanköltemény az ivó emberről

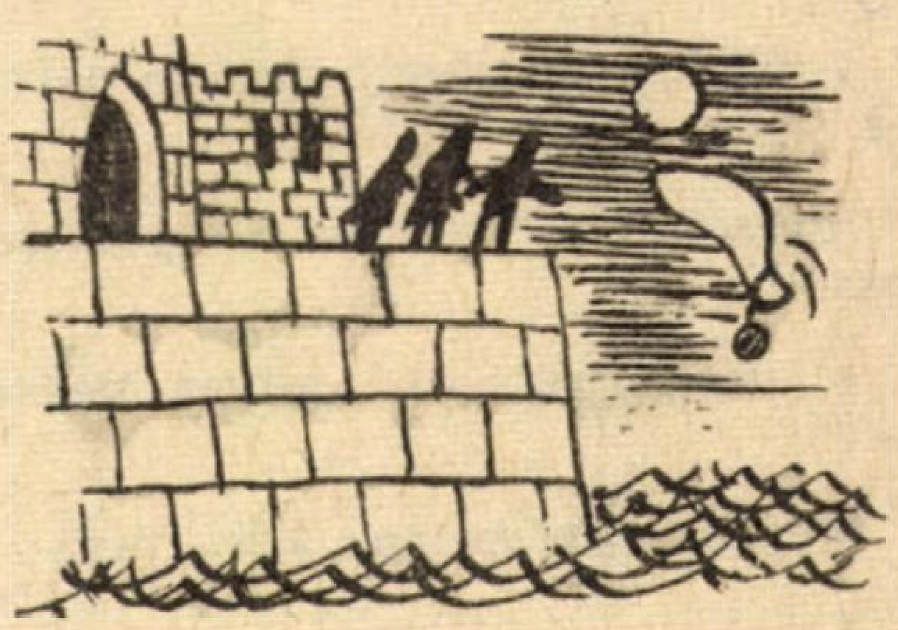
Nem rossz ember az aki
a bort exre issza ki,
de öt litert ha bevág,
aszongya hogy ne tovább!
Ott a baj, ha Pityi Pál
mérték nélkül pityizál,
és még rosszabb ha Hugó
úgy berúg mint a dugó
s azt szavalja amig haza-
kecmereg,
amit az óvodában
tanul a gyerek:
a kutya ugat,
a macska nyávog,
a kecske mekeg,
a kacsa hápog,
a malac röfög,
a tyúk meg kotkodál,
ebből a részeg ember
jókedvű dalt
komponál,
s azt mondja el,
hogy aki iszik,
az addig nyel
míg hazaviszik,
vagy útra kel
négykézláb, nem gyalog
és közben önmagával társalog:
„Na jól becsiccsentettél
kis ökör”
a nejed seprűt ránt és kisöpör,
tele ittad magadat,
fejed egy nagy daganat,
a sokféle szesz beszéde
kebledből kitör,
a bor az ugat,
a sör az nyávog,
a rum az mekeg,
a konyak hápog,
a törköly röfög,
és visít untalan,
mert a szeszben minden állat
benne van.

Török Rezső

ÁTKOZOTT BIZONYTALANSÁG

Már a könyökömön nő ki gróf Monte Christo története. Olvastam vagy huszonötször, láttam legalább öt filmfeldolgozásban, és így érthető, hogy unottan ültem a tévé elé, hogy megnézzem az új angol, folytatásos Dumas filmet. Láttam If várának borzalmas történetét, és régi ismerősömet, Faria abbét. Tudtam, hogy elmondja Edmond Dantes-nak, fogolytársának a kincs titkát, rejtekhelyét, de egyszer csak azon vettem magam észre, hogy izgulni kezdek. Hátha meghal, mielőtt elmondaná? Akkor mi lesz a folytatással? Bevallom őszintén, megnyugodtam, amikor Faria abbénak mégis sikerült elmondania a halála előtt. Na, most Dantes a halott Faria zsákjába bújik – emlékeztem –, és az élőt dobják a halott helyett a tengerbe.

Igen ám – izgultam –, de hátha ezúttal a börtönőrök észreveszik, hogy Dantes fekszik Faria helyén és az ár-

tatlanul börtönbe került tengerész mégsem menekül meg? A vér majdnem megfagyott ereimben, amikor az egyik börtönőr gyanakodva jegyezte meg: „Ejnye, de furcsa, ez a vézna Faria abbé most olyan nehéz!” Szerencsére a többiek nem törődtek a megjegyzéssel, és így Dantest most is a tengerbe dobták, akárcsak az eddigi filmekben.

Tudtam, hogy Dantes elindul a kincset megkeresni. Megtalálja-e? Amikor odaért a rejtekhelyhez, ismét libabőrös lettem az izgalomtól. Hátha üres lesz a láda? Akkor nem lesz vagyonos, nem lesz gróf belőle. Félelmem azonban alaptalan volt. A láda teli volt kincsekkel. Ezek után már nem is kellett sokat drukkolnom. Emlékeztem, hogy Dantes, most már mint gróf Monte Christo, felkutatja jótevőjét, és a tönkre ment, becsületét öngyilkossággal megóvni készülő embert a legeslegutolsó pillanatban menti meg egy millió frankkal. Ja, de mi lesz, ha a gróf megbízottja későn érkezik? Hiszen az öngyilkosjelölt már lövésre emelte a revolvert! De az új film rendezője is vigyázott arra, hogy a szerencsétlen ember ne nyomja meg idő előtt a ravaszt, mert íme, az utolsó pillanatban berobogott az egymillió frankos mentőangyal és a lövés elmaradt.

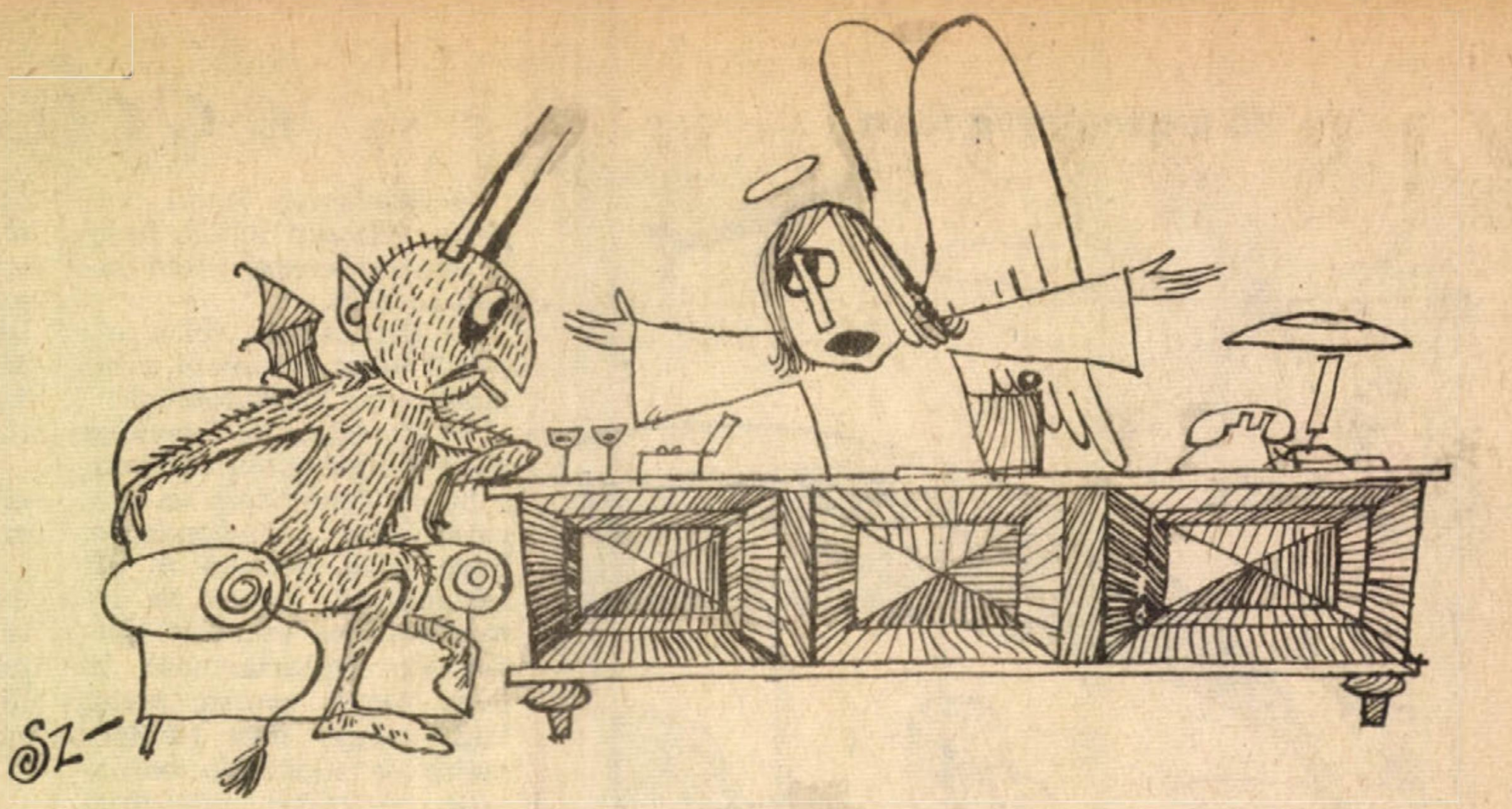
Persze, azért megnézem a további folytatásokat is.

Hátha történik valami váratlan dolog.

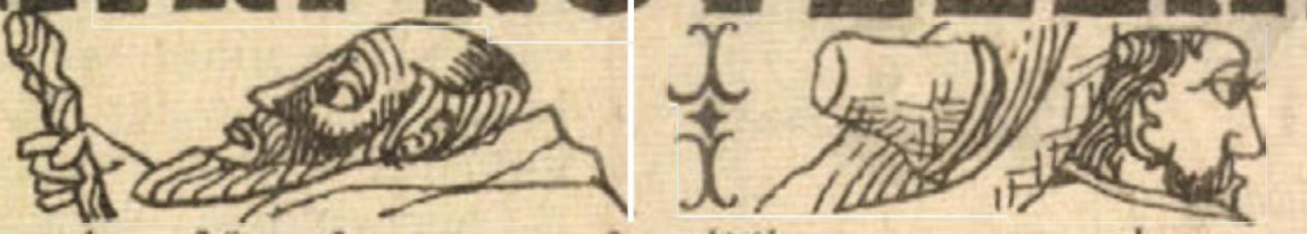
Palásti László

Ami késik, nem múlik

– Öregem, már rég angyal lennél, ha lenne státuszunk!

MINI-NOVELLÁK

KÖZÉPKOR

Jácint atya már második hónapja úton volt. Isten nevében, kolostora megbízásából adományokat gyűjtött a falvakban, városokban, országutakon. Lassan ment, gyakran megpihent egy-egy árnyékos fa alatt, vagy valamilyen tiszta vizű patak partján. Vándorlása közben sokat látott, sokat tapasztalt.

N. városkában szemtanúja volt annak, amikor egy virágzó barackfa muzsikálni kezdett. Természetesen Gregorián-dallamokat.

Látott egy könnyező szobrot, és beszélt egy remetével, aki a szelekkel társalgott.

Többezred magával szemtanúja volt annak a csodálatos jelenetnek, amidőn egy asszony felemelkedett a levegőbe, és egy felhőn térdre borulva imádta az Urat.

Látta, amint egy domb szelíden elfeküdt egy szentéletű aggastyán előtt, hogy annak ne kelljen felfelé mennie gyenge lábaival, törődött testével.

Látta, hogyan szelídül meg az oroszlán egy kicsinyke galamb előtt, és a saját fülével hallotta, hogyan énekel kánonban három jámbor kecske.

Midőn hazatért a kolostorába, szemrehányó hangon azt mondta társainak:

– Az a baj, hogy ti sohasem mozdultok ki innen... Sohasem mentek ki az életbe...

S aztán lelkesen elmesélte, hogyan tartottak körmenetet a rózsák, szegfűk, tulipánok.

AZ UTOLSÓ SZÓ

Bumm! Kovács becsapta az ajtót a felesége orra előtt, és elrohant hazulról. A veszekedésben ő lett a győztes, övé volt az utolsó szó. Ekkor látta utoljára az asszonyt, 1913. augusztus 7-én. Másnap már Bécsben volt, onnan Ausztráliába utazott, hogy minél messzebb legyen tőle.

Ausztráliából a Rua-Bua szigetekre vetette a sors, ahol törzsfőnöknek választották meg. Innen értesítést küldött a feleségének, amelyben az állt, hogy megették a kannibálok.

A szigetekről Amerikába utazott, ahol milliomos lett, majd tönkrement, aztán milliomos lett, majd tönkrement, aztán milliomos lett, majd tönkrement, végül nem lett milliomos, csak tönkrement. Ekkor Alaszkában kezdett új életet: aranyat ásott, de csak dublét talált.

A második világháború után, nyolcvan éves korában politikai menedékjogot kért Magyarországon, és Kislőcén telepedett le. Itt akarta lemorzsolni élete utolsó napjait, és itt akart megpihenni, a susogó magyar akácfák alatt.

1966 kora tavaszán épp a kemencepadkán feküdt, és a talpát vakargatta, amikor lelkendezve beállított hozzá a Hírharsona című pesti lap munkatársa:

– Másfél éve nyomozunk ön után, és most végre megtaláltuk! Örüljön, bácsika, találkozni fog a feleségével, akit ötvenhárom éve nem látott...

A nyomozásról cikksorozat jelent meg a Hírharsonában, és amikor végre találkoztak, jelen volt a Rádió és a Televízió is. Mindenki sírt, még a cinikus filmesek, újságírók is

zokogtak. A két öreg megilletődötten nézett egymásra. Valaki erélyesen rájuk kiabált, hogy csókolják meg egymást. Ez a fotó minden lapban megjelent, ezzel a címmel: „Ötvenhárom év után". Amikor magukra maradtak, Kovácsné így szólt:

– Csirkefogó! – aztán méltóságteljesen, botjára támaszkodva kivonult a szobából.

Mégis övé lett az utolsó szó.

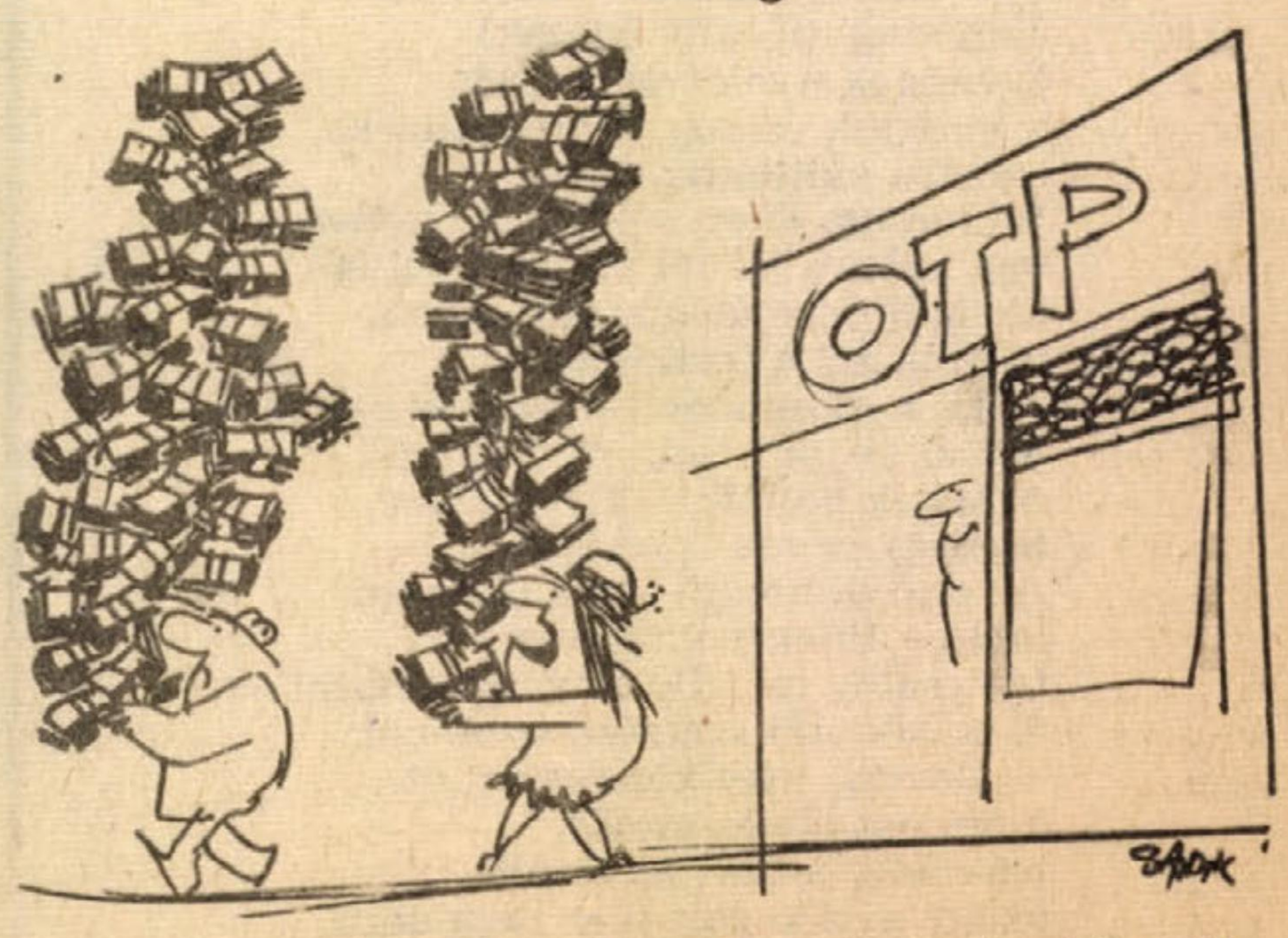
Mikes György

Segítőkészség

– Áruljon inkább lottót, öreganyám!

Szomorúság

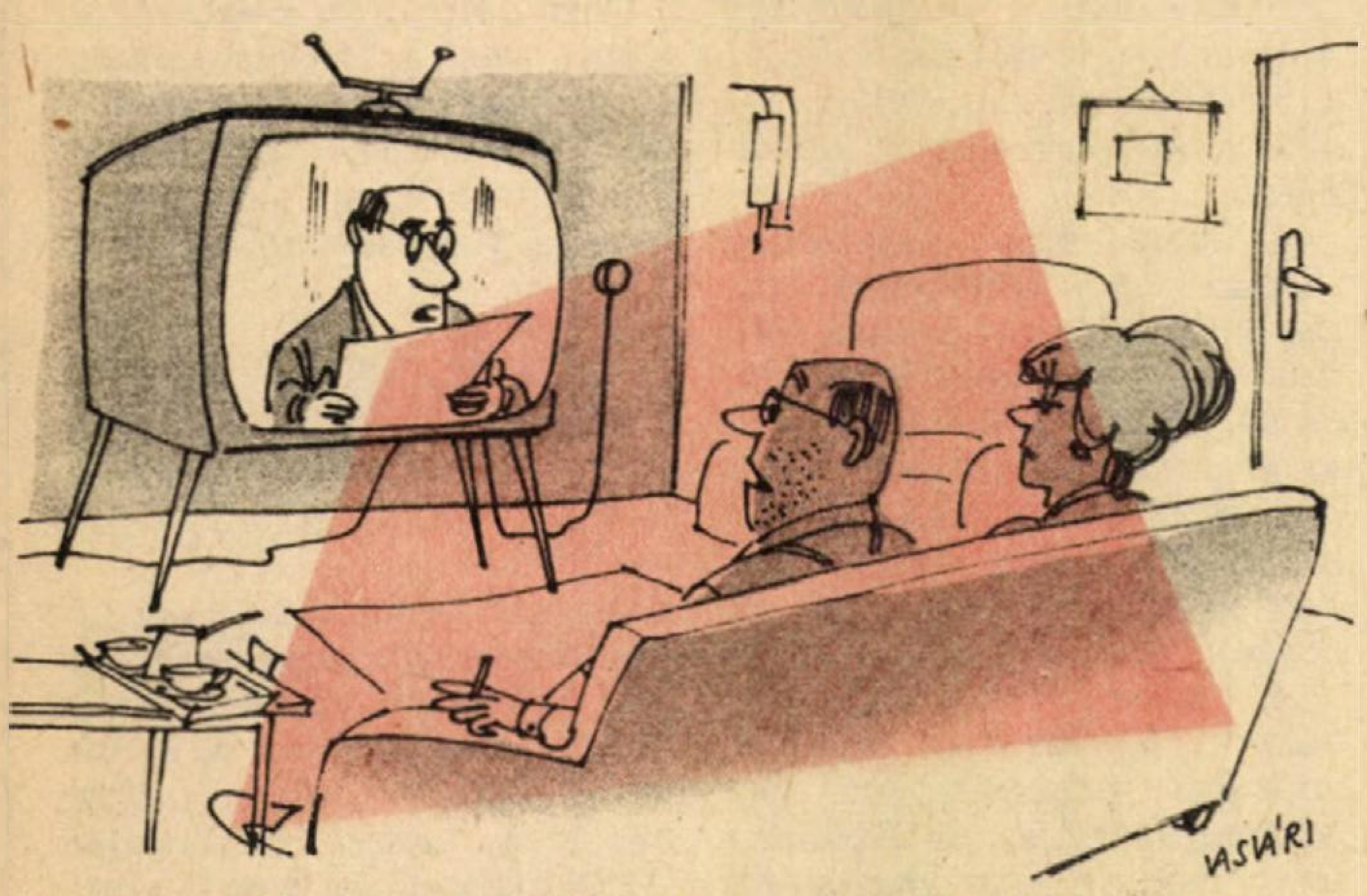
– ... Most aztán megint várhatunk, amíg megint ötös találatunk lesz...

VB idején Anglia fölött

– Nagyon nagy gólt rúghatott . . .

A VB után

– Ha elgondolom, hogy itt nemrég gólt rúgtak . . .

Haragos nénikék

A filmhez korán érkezem,
a reklámokat nézhetem,
két idős néni ül mögöttem,
már suttogtak, amint bejöttem.
Van még idő. Oly édesek!
Lehetnek nyolcvan évesek,
a hangjuk csipog, mint madárka,
ezüstös kalitkába zárva.
Én hallom őket, s pár perc múlva
úgy vélem, jól fel vannak dúlva.
Családi drámát tárgyalhatnak,
előttük jaj a férfiaknak!
— Ó, a gazember! — szól az egyik —
hát ki ez, mit tett, mi volt eddig? —
A másik bólint: — Ilyen állat!
És hogy ez ma is odaállhat! —
Az első dühöng: — Ha elérném,
talán a fülét is kitépném!
Így csalni, mi? De hitvány ember! —
A másik szól szikrázó szemmel:
— Bizony, meg kéne verni őt,
a pimasz játékvezetőt,
les-állást jelzett az ebadta
és azt a szép gólt meg nem adta!

Lovászy Márton

GOÓÓL!...

— Magamon kívül vagyok, teljesen letört, hogy a magyar csapat nem jutott tovább.

— Ugyan már, fel a fejjel! Többet értünk el, mint amennyire számítottunk!

— Ez igaz, de képzelje el a helyzetemet. Nekem nincsen televízióm és egy ismerősöm megengedte, hogy nála nézzem a VB küzdelmeit. Ennek az ismerősömnek van egy tündérszép, sudártermetű 18 éves lánya, annak pedig vagy négy, még tündérszebb és sudárabb barátnője. A nőket általában nem különösen érdeklik a meccsek, de a világbajnokság és főleg csapatunk szereplése magával ragadta őket is, így együtt szurkoltunk a képernyő előtt. A portugálok ellen, amikor belőtték a fiúk a magyar gólt, felugráltunk helyünkről, egymás nyakába borultunk és csókolóztunk örömünkben. Öt gyönyörű ifjú hölggyel csókolóztam önfeledten, akiket félórája még nem is ismertem. Képzelheti, hogy szurkoltam az újabb magyar gólért. Sajnos, nem sikerült. Két nap múlva jött a brazil meccs.

— Na, azon igazán nem panaszkodhatott.

— Nem bizony. Bene gólját nem lehet elfelejteni! Két székkel ült mellettem Vera, tüzesszemű, vöröshajú szépség. Amikor Bene elfektette a védőket, én már közelebb húztam a székemet felé, amikor a hálóban táncolt a labda, én már az ajkán csüngtem. És Farkas kapásgólja! Hadifogságból hazatért, elveszettnek hitt férjet nem ölelnek olyan forrón, néma könnyekkel, mint engem Icuka.

— A bolgár mérkőzés ellen sem lehetett kifogása.

— De nem ám! Úgy éreztem magam, mint pasa a háremében. Minden gólnál öt ragyogó nőt ölelni, csókolni! Uram, én szerény jövedelmű kistisztviselő vagyok, nem divatos nőgyógyász, vagy gitárzenekar vezető. Nekem nem mindennap dob a sors öt nőt az ölembe. Hanem aztán a szovjet meccs!

— Azért ott is rúgtunk gólt.

— Ha én csak arra vártam volna! Amikor láttam, nem nagyon megy a fiúknak a játék, én már akkor csókolóztam, ha a félpályán átjutottak. Ha Mátrai szépen szerelt, én már öleltem, Gelei vetődött, már én is vetődtem Aranka irányába. Minden hiába volt, kiestünk. És a tetejébe most négy évig aszkéta életet élhetek.

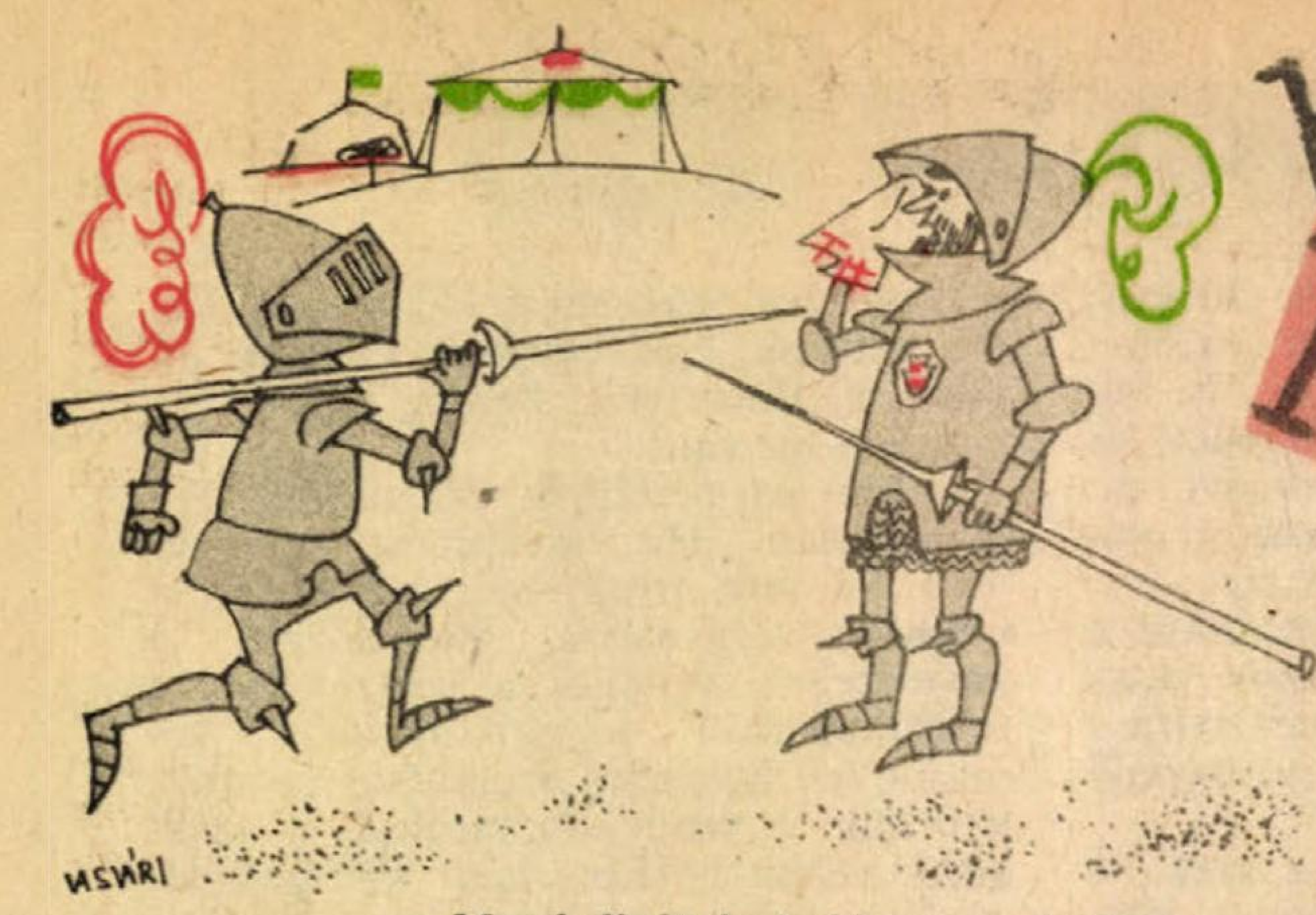
Tardos Péter

Csak korszerűen

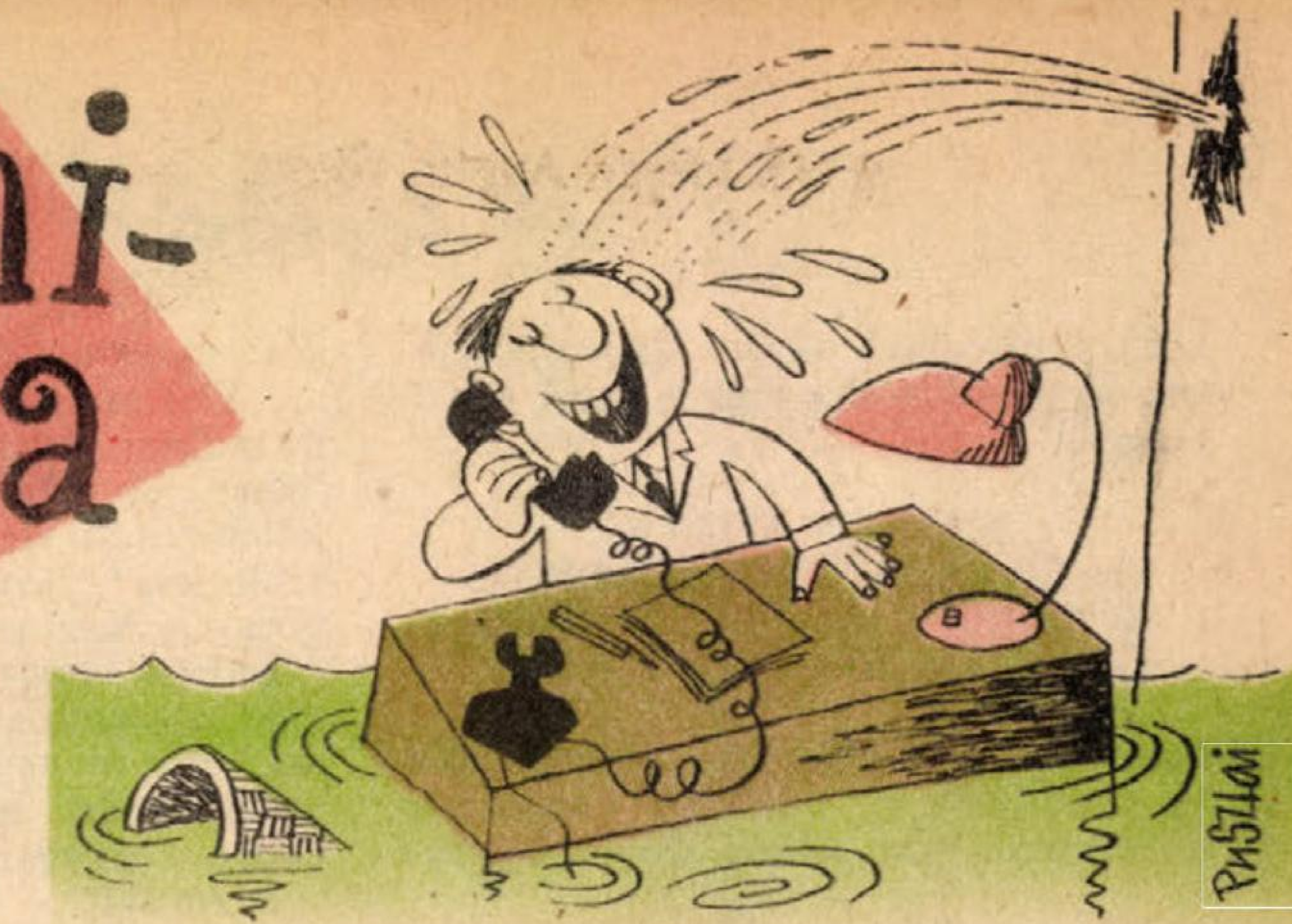

– Je-je-jeges!

káni-kula

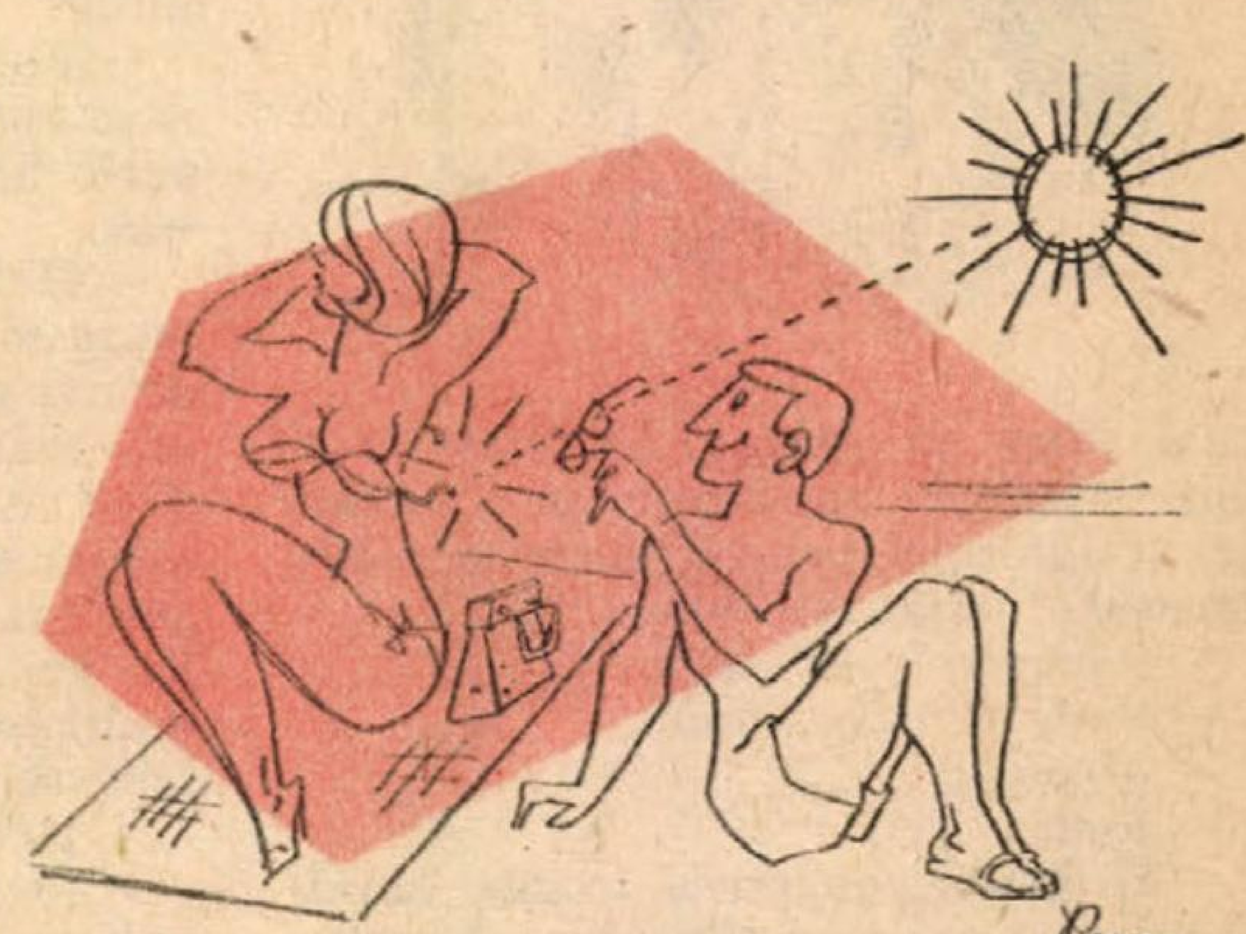
– Meg kell dögleni ebben a melegben!

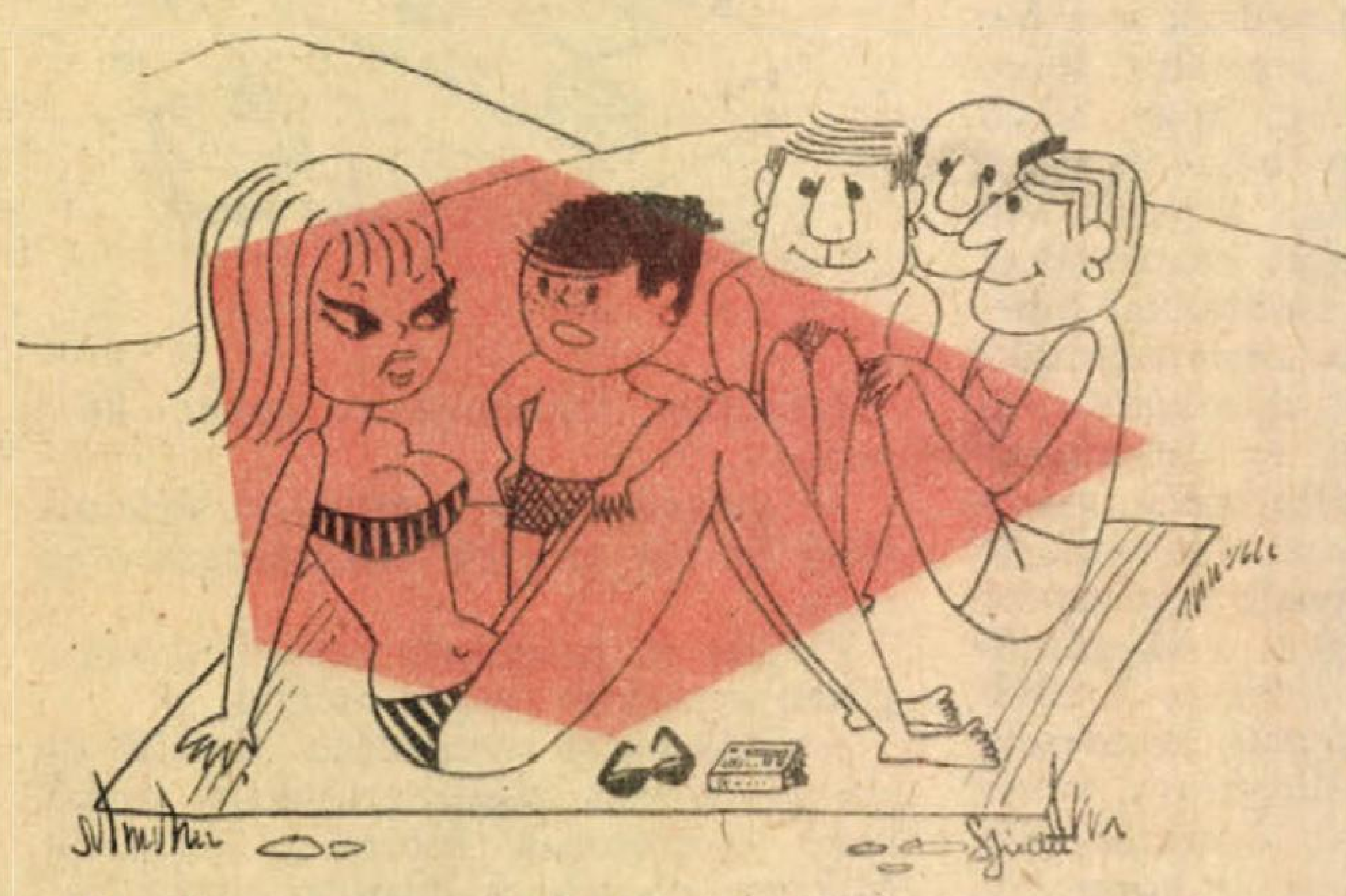
– Nem sürgős! Csak egy kis csőrepedés . . .

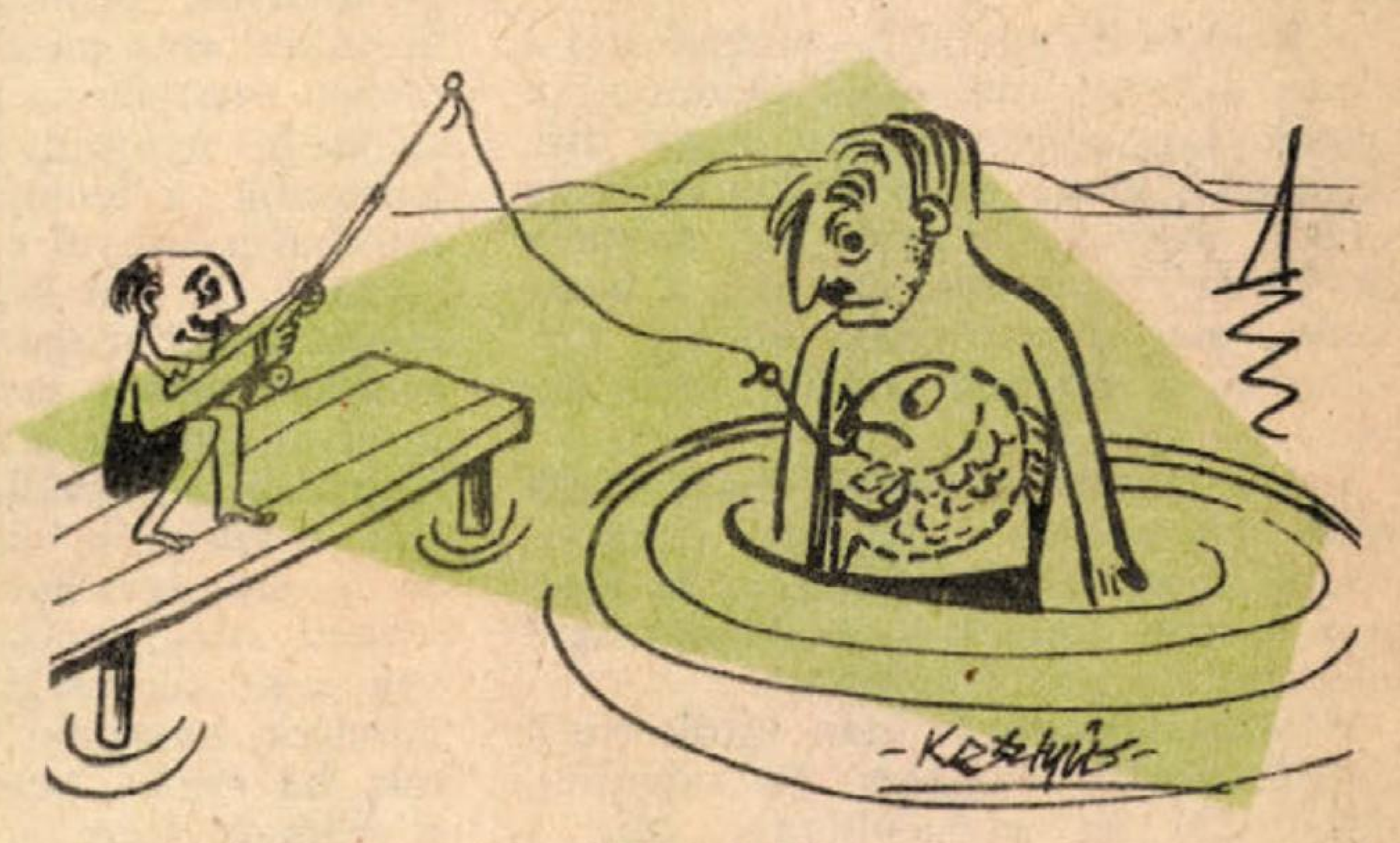
– A néníé is felfújható?

Leleményes ifjú.

– Mondd anyu, most melyik bácsit kell komolyan vennem? . . .

A csodálatos halászat.

Jucika és a ventillátor

Pusztai Pál rajza

A fejlődés követelménye

A Nútféderek Gyára kapusfülkéjének falán táblácska lógott, ezzel a szöveggel:

„NAPPALI PORTÁS:
Dr. KOVÁCS IMRE (EMERICUS KOVÁCS, DOCTOR UTRIUSQUE IURIS, HONORIS CAUSA)"

A tolóablakhoz hajolva megilletődötten közöltem az odabenn komótosan szalonnázó tiszteletbeli dupla ügyvéd

úrral, hogy az igazgató kartársat keresem. Felnézett, becsattintotta a bicskáját, végigtörölte hosszú, deres bajuszát, tüzetesen szemügyre vett.

– Felperes? – kérdezte.

– Nem. – válaszoltam.

– Alperes?

– Nem.

– Fizikai személynek tetszik lenni? Vagy jogi személy törvényes képviselőjének?

Zavartan húztam be a nyakamat.

– Hát... az igazat megvallva... tulajdonképpen nem is vagyok tisztában vele...

– Mán pedig enélkül – magyarázta a portás –, nem tudhassuk eldönteni a jogalanyiság jellegét. Mert nagy difi, kérem, ha maga mint fizikai személy tárgyal, vagy pedig mint jogi személy törvényes képviselője. Ezt még a hégeliánus, meg a pozitivista burzsuj jogbölcselet is elismeri, a fene essen beléje.

Sietve megnyugtattam, hogy csak mint közönséges újságírói személy, üzemi riport céljából keresem az igazgató kartárs személyét, és bizonyságul felmutattam igazolványomat.

Hosszas faggatózás után kitöltötte a belépőcédulát, átvágtam az udvaron, bejutottam az irodaépületbe. Míg a kanyargós folyosókon bandukoltam, ilyen feliratokat láttam a szobák ajtaján: „Jogelméleti osztály. Dr. Sótipró, dr. Hovanyecz.", „Egyetemes, európai és magyar jogtörténet. Dr. Ung, dr. Kelemen, dr. Maróthy", „Perorvoslati és fellebbviteli részleg. Dr. Torbágyi, dr. Szekulesz", „Jogsérelmi és jogsértési csoport. Dr. Kozma, dr. Ábrányi" stb....

Érthető, hogy miután rátaláltam a gyár igazgatójára, és előadtam hogy mi járatban vagyok, elsősorban aziránt érdeklődtem: miért van annyi ügyvéd ebben a gyárban.

– Annyi?! – csapta össze a kezét. – Hiszen állandó létszámhiánnyal küzdünk! Ha nem sikerül hamarosan öt kvalifikált jogászt szereznem, lemaradunk!

– Bocsánat – szóltam közbe –, ezt nem egészen értem. Tudtommal ez termelő üzem, ahol nútfédereket gyártanak.

– Hol van az már?! – legyintett, az igazgató – De iure persze ma is ezt az izét gyártjuk, de facto azonban évek óta már egyetlen darabot sem készítünk. Az élet bebizonyította, hogy az effajta direkt termelés teljesen fölösleges. Ma már a mi üzemünkben egyetlen gépet sem talál, nálunk nincsenek munkások, technikusok, sem mérnökök, sem tervezők...

– Hát kik vannak?

– Jogászok. Kizárólag jogászok. A fejlődés igénye alakította ki ezt a káderhelyzetet.

– Ha lehetne részletesebben a fejlődésnek erről az igényéről...

– Kérem. Kezdetben nálunk is a hagyományos, primitív termelés folyt. Erőinket arra pazaroltuk, hogy ilyen izéket készítsünk, hogy beszerezzük a szükséges nyersanyagokat, gépeket. Fejlesztettük a technológiát, újításokkal, munkaversennyel és hasonlókkal bíbelődtünk. És mit kellett tapasztalnunk? Hiába törtük magunkat, munkánk gyümölcsét mások szedték le. Bepereltek az alvállalkozók, a fővállalkozók, a profilgazdák, a társvállalatok, a kereskedelem, a szállítók, az egyedi fogyasztók, az egészségügyi hatóságok, a Képzőművészeti Alap, a Gázművek, a Vízművek, a Köztisztasági Hivatal, mindenki. Pereltek, ha későn szállítottunk, pereltek, ha korán, pereltek a minőségért, a csomagolásért, a zajért, a koromért, azért, mert túl sok villanyt használtunk vagy túl keveset. És meg is nyertek minden pert, mert akkor még buták voltunk, csak egyetlen vállalati jogászt alkalmaztunk. Bezzeg ma!

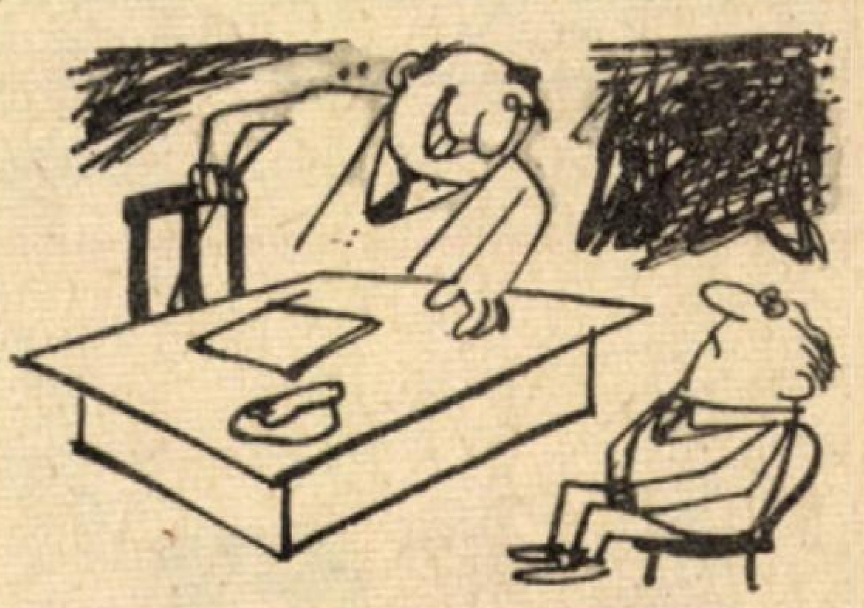
– Ma mi van?

– Ma mi perelünk. Mindenkit. Folyamatosan. Ha szerződést kötünk, még alá sem írtuk, már készülünk a bírósági tárgyalásra. Megelőzzük a partnereket. Küldjük a jegyzékeket, a felszólításokat, jegyzőkönyveket veszünk fel, helyszíni szemléket tartunk, gyűjtjük a tanúvallomásokat, a szakértői véleményeket, jogi előtanulmányokat folytatunk, mire sor kerül a tárgyalásra, a kisujjunkban van minden határozat és rendelet. Megfordult a kocka! Mostmár a többiek fizetik a kártérítést, őket sújtják a minőségi, szállítási kötbérek, ők nyögik a perköltségeket, mi meg élünk mint hal a vízben.

Elképedve néztem rá.

– Dehát... dehát mi van a nútféderekkel? Senki nem reklamálja, hogy nem jut hozzá nútféderhez?

– Előfordul – bólintott az igazgató. – Ilyen esetekben a jogászaink egykettőre bebizonyítják, hogy az áruhiány nem rajtunk múlik, és újabb pert indítanak.

Felálltam, keményen a szeme közé néztem.

– Igazgató kartárs, vegye tudomásul, hogy én ezt az egész disznóságot megírom!

Előjött az íróasztala mögül, barátságosan veregette meg a vállam.

– Csak egész nyugodtan. A sajtó útján elkövetett rágalmazásokkal foglalkozó csoportunk kitűnően dolgozik. Mikorra óhajtja a bírósági tárgyalást?

Kürti András

SZESZÉLYES SZABADTÉRI SZÍNPADOK

A bizonytalan nyári időjárásban kíváncsian bámulják az eget azok, akik estére szabadtéri színházba vásároltak jegyet. Esik vagy nem esik? A Meteorológiai Intézet nyújt ugyan némi segítséget a probléma megoldásában, mert azt ígéri, hogy „helyenként" lesz csapadék, de azt nem közli, hogy a „helyenként" a Kulich Gyula szabadtéri színpadra vonatkozik-e vagy a Csajkovszkij parkra.

Idősebb nyári színházi emberek jól emlékeznek Bródy István volt színigazgatóra, a Margitszigeti Szabadtéri Színpad állandó bérlőjére, akit az eső minden nyáron tönkretett. (A hitelezőit is tönkre tette!)

Esténként a János vitéz előadása előtt a vállalkozó szellemű igazgató búsan bámulta a kóválygó felhőket.

– Eső lesz, Bódi bácsi – mondta öreg ügyelőjének.

– Az a jó, direktor úr! – hangzott a válasz. – Áldás a kukoricának!

Miután Bródynak csak színháza volt, földje talpalatnyi se, nem nagyon vigasztalódott. De jó ötletet kapott az öregtől. A követ-

kező nyáron vásárolt egy kis földet Ercsiben. Függetlenítette magát az időjárástól. Ha majd esik, jót tesz a kukoricának, ha nem esik, jót tesz Kukorica Jánosnak...

Amikor az új szezon első júliusi estéjén hatalmas zivatar seperte végig a szigetet, a ravasz igazgató fölényesen mosolygott. Fel is hívta helytartóját Ercsiben, na mi újság?

– Baj van, igazgató úr – közölte a bús hang –, napok óta nem láttunk egy szem esőt se, pedig hallom Pesten esett.

(s. a.)

MŰANYAG-HÍNÁR

A természet leigázása rohamléptekben halad előre, s ha ez így megy tovább, szegény kis természet a döntő csapások súlya alatt hamarosan térdenállva esdekel nyomorult életéért. Nagyon kínos érzés lehet fölöslegesnek lenni, s el tudom képzelni, mit érzett ez a sok megaláztatást elszenvedett természet, amikor olvasta, hogy Dániában műanyaghínárt alkalmaznak homok megkötésére. Erre a célra a természetben vadon található hínár is alkalmas lenne, ha elegendő mennyiségben állna rendelkezésre. Az a baj, hogy a természet különféle cikkekből (szúnyog, földrengés, vihar) fölöslegesen sokat termel, ellenben bizonyos fontos növényféleségekből, mint például a hínár, nem képes kielégíteni a szükségleteket. Az emberi géniusz azonban szerencsére nem jött zavarba, s a tudomány csodálatos vívmányainak segítségével megoldotta a mesterséges hínár régóta vajúdó kérdését. Ma már elmondhatjuk, nem kis büszkeséggel, hogy a mesterséges hínár sok tekintetben felülmúlja a természetest.

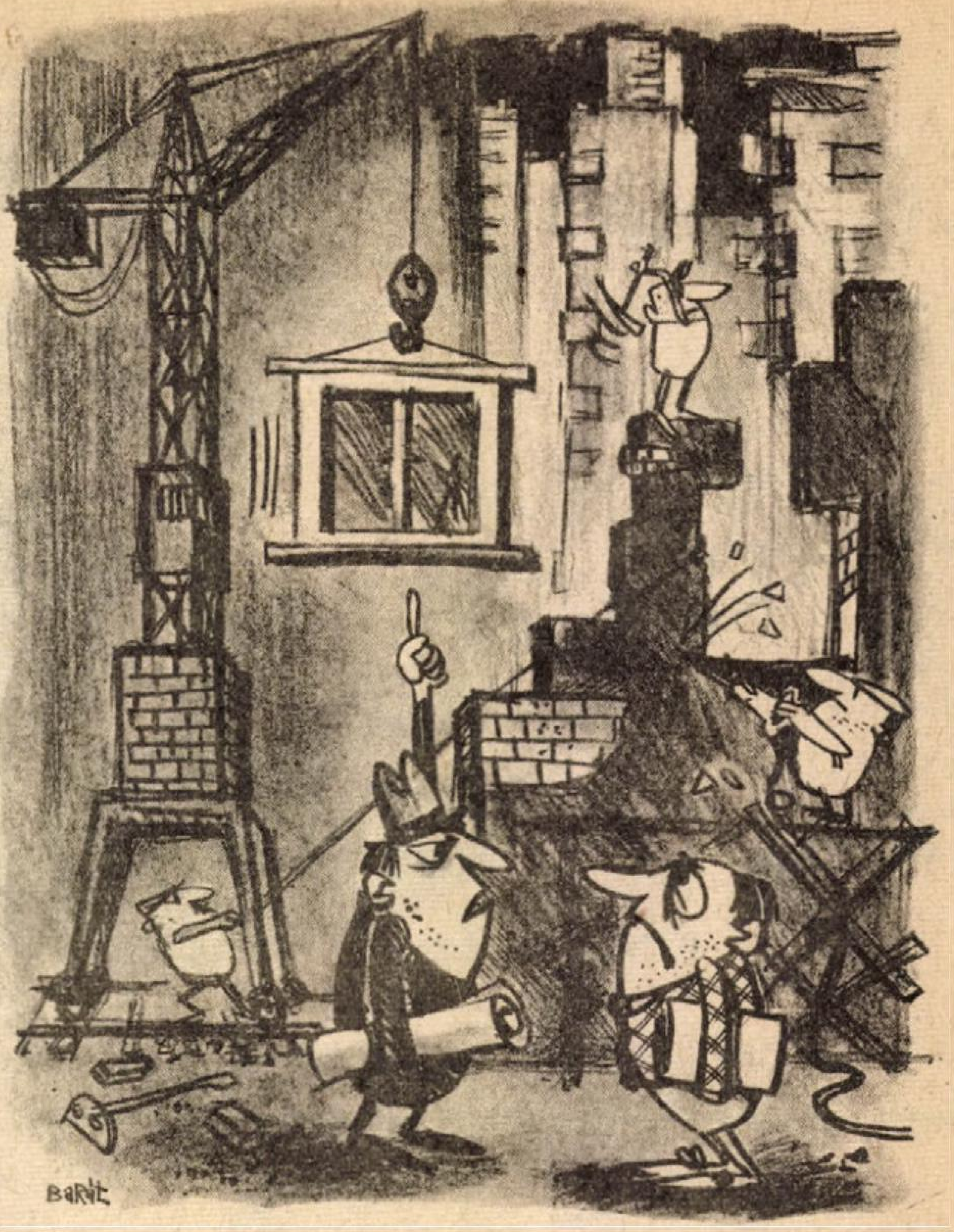
Már csak azért is érdemes fölöslegessé tenni a természetet, mert az ember a maga kibernetikus találékonyságával sokkal jobbat tud létrehozni. Ismerjük már a mesterséges jég, a műgumi, a műméz, a művaj, a műszempilla, a művese titkát, nincs okunk tehát ezen az úton megállni. Vajon a mesterséges madarak megfelelő hangberendezéssel és beépített dallam-diszpécserrel nem tudnák zeneileg minden eddiginél fejlettebb madárdalokkal gyönyörködtetni az embereket? Vajon a mágneses szerkesztésű halak nem tudnák hatásosabban megóvni a horgászokat a sok bosszúságtól, mint az evolúció anarchiájában tespedő élettani eredetű halak? Elképzelhető, hogy mesterséges szökőár esetében ne lenne idő biztos helyre szállítani a lakosságot?

A természetben sok a tervszerűtlenség, s nem egy természeti tünemény a spontaneitás uszályában vergődik. A tudatos szervezés viszont megóvja az emberiséget az oktalan meglepetésektől. A világ kiegyensúlyozottságát biztosítaná, ha a hajóknak csak mesterséges zátonyokkal és műjéghegyekkel kellene számolniok, ha az őserdőkben szintétikus csörgőkígyók és gondosan megtervezett tigrisek tennének eleget gépi rendeltetésüknek, és ha a megbízható anyagból készült vulkánok úgy okádnák a tüzet, hogy tevékenységük megfelelne a tűzrendészeti előírásoknak is. Mennyivel simábban illeszkednének be mindennapi életünkbe a programozott lavinák, a lyukkártyás jégesők, mint a természet rendszertelen, amatőr próbálkozásai, nem is beszélve az automatizált elefántsorról, az önreprodukáló tengerszemekről és a tranzisztoros vírusokról.

És az emberi géniusz biztosan megalkotja majd a mesterséges embert is, aki szebb, jobb és fegyelmezettebb lesz, mint a természetben vadon, nagyon vadon előforduló hagyományos ember.

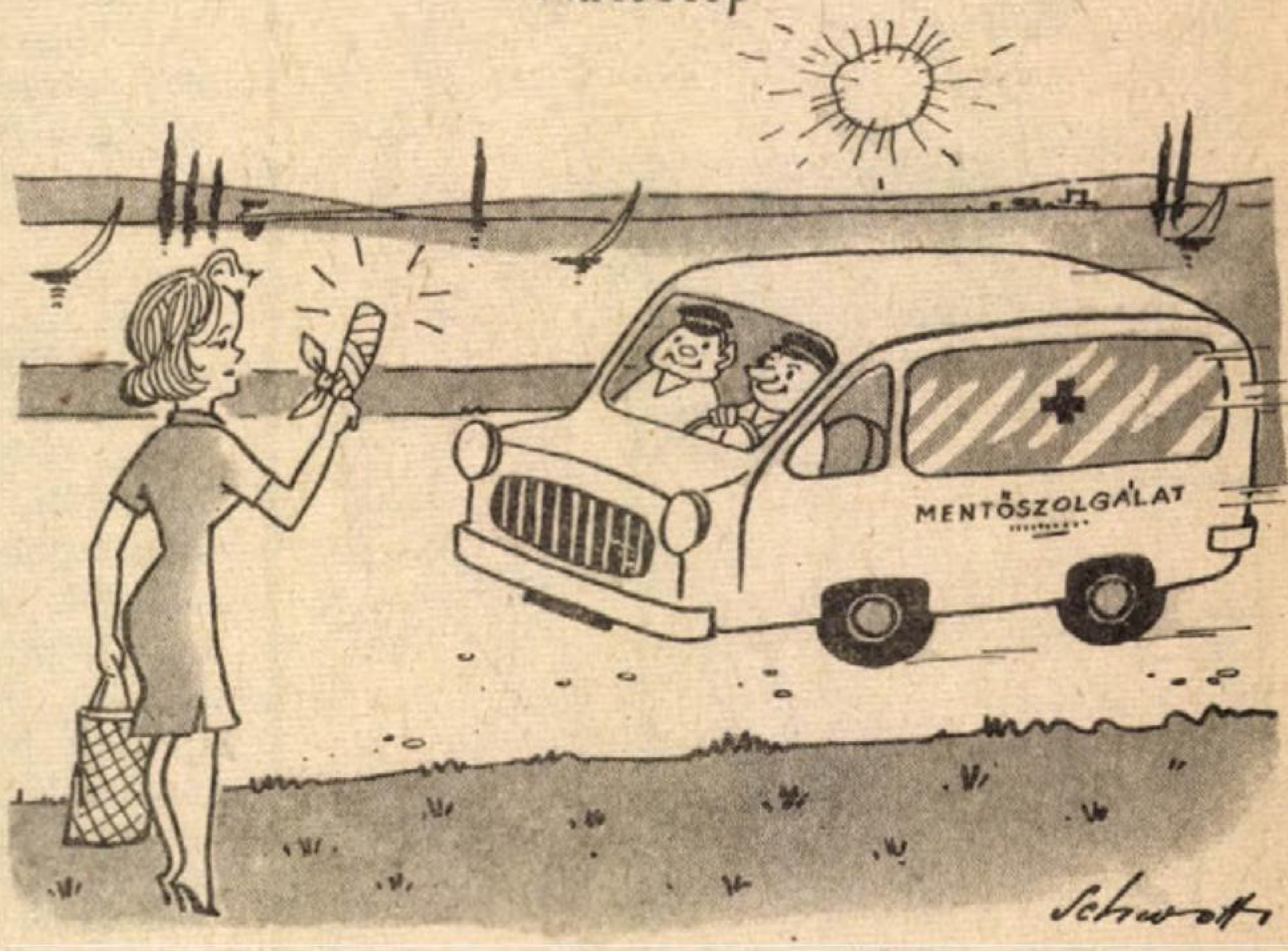
Feleki László

Jó szervezés

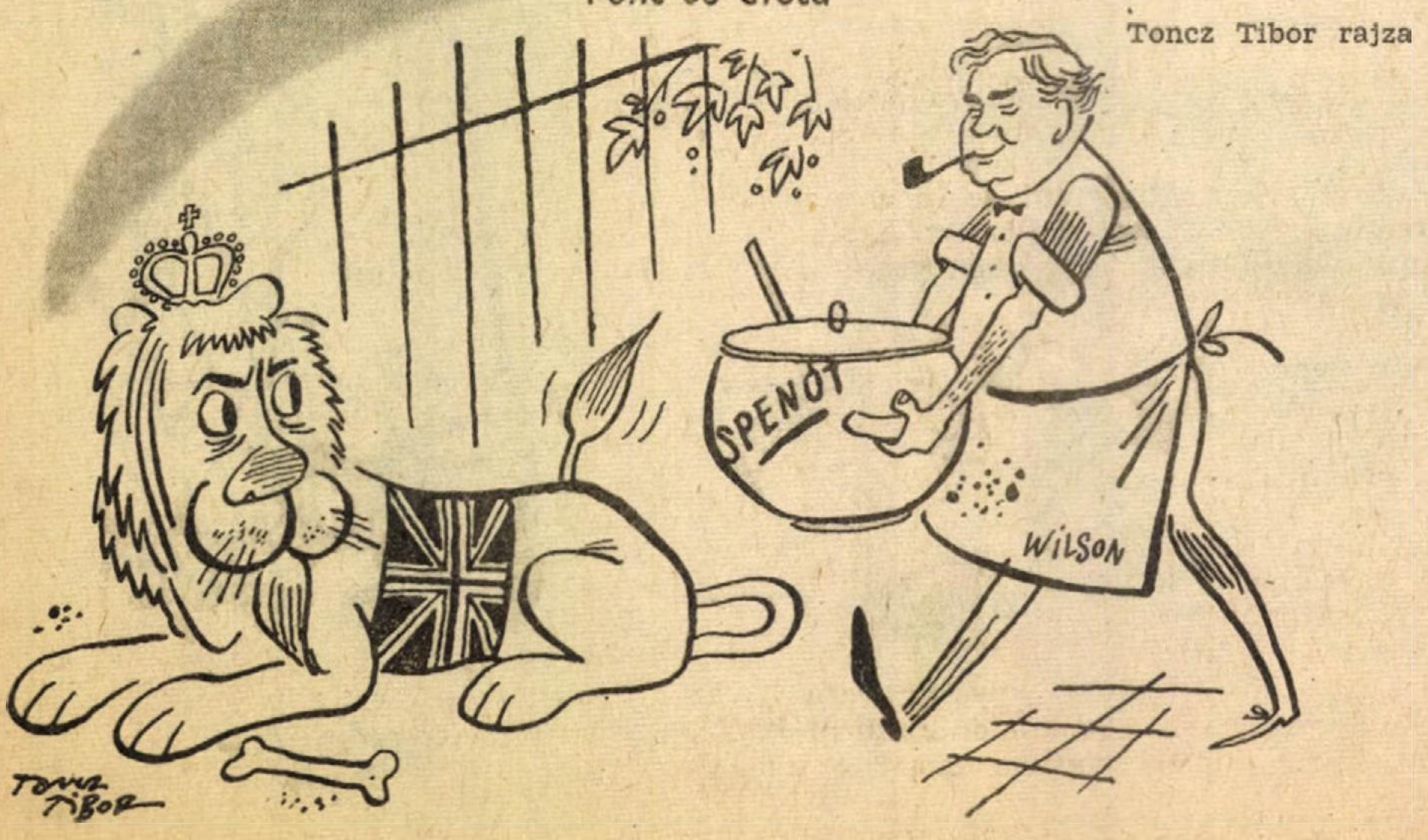
– Átépítjük a házat, mert rossz helyre tették az ablakot...

Autóstop

Font-os diéta

Toncz Tibor rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ELSŐ KOCSI

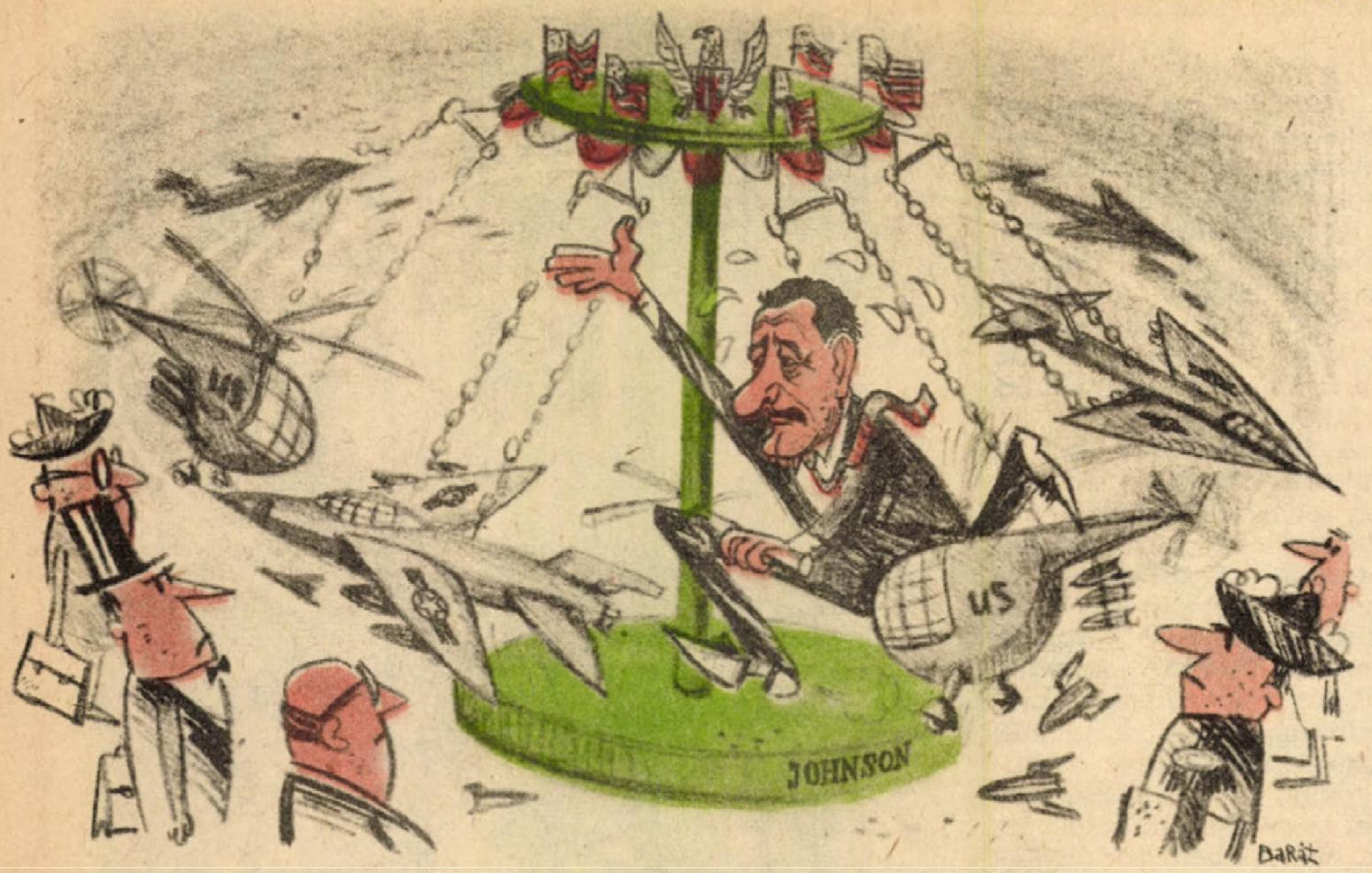
A pesti utcák éjszakai vándora gyakran lesi izgatottan a villamosmegállóknál elhelyezett kis táblácskát: „Utolsó kocsi indul..."

Ez rendben is van. Viszont a hajnali utazóközönséget mostohagyermekként kezelik. Reggel négy óra körül őrjáratra indultam, hogy ellenőrizzem, kiírták-e a táblácskákra, mikor indul az ELSŐ kocsi. Ilyen jellegű kiírást alig láttam. Példának okáért a Marx téri és a Körút–Rudas László utca sarki trolibusz megállókban is nagy számban ácsorogtak a Nyugati pályaudvarról érkezett utasok, akik a legnagyobb bizonytalanságban várakoztak a megállóban, nem is sejtvén, hogy mikor indul az első 73-as trolibusz.

(g—s)

Külpolitikai körhinta

Barát József rajza

– Csak tessék, tessék! Jöjjenek közelebb uraim és tárgyaljunk a vietnami békéről!

Javaslat

az ülőkalauzok foglalkoztatására . . .

AZ ÉV BEMONDÁSA

Amikor megkérdezték Günther Sachs urat, hogy miért vette el Brigitte Bardot-t, a gazdag német fiatalember így válaszolt:

— Szükségem van egy feleségre, aki gondot visel rám és rendben tartja a háztartást.

MEGSZÖKÖTT „A" RAB

Az UPI-hírügynökség jelenti Andorrából, hogy az ország egyetlen börtönének egyetlen fegyence megszökött. Az illető egy J. Schondrod nevű nyugat-németországi férfi volt, akit a helyi postahivatalban lopás közben fogtak el. Schondrod kibontotta cellája ablakán a rácsot, kimászott, s tekintettel az ország kicsinységére, hamar elérte a határt.

Andorrában megerősödött a németellenes hangulat.

Kedves rokon érkezett

Takács Imre rajzai

ÉLET és CIPŐSZEMLÉLET

Eddig időnként felmerült bennem az a homályos gondolat, hogy cipőink tartóssága még mindig némi kívánnivalót hagy hátra. Ez a felderítés különösen olyankor fordult elő, midőn: a nemrég vásárolt cipőm – elvesztve a formáját – idő előtt szétmállott; vagy levált róla a pántja, a talpa, a sarka – melyik mikor?!

Most aztán pironkodva arról értesültem, hogy a hiba nem a cipőben, hanem az én élet-, azaz c i p ő s z e m l é l e t e m b e n van. A rádió hullámain értekeztek szakemberek a problémáról. Jóindulatú és sajnálkozó elnézéssel emlékeztek meg a magyar cipővásárló közönség elmaradott cipőszemléletéről, amely még mindig szilárdságot, tartósságot vár a lábbelitől, noha a modern cipőelmélet és gyakorlat már régen túlhaladta és elvetette ezt az ósdi elvet, csak szánakozóan mosolyog rajta.

A korszerűségre csak csipetnyit is adó szakember eleve úgy tervezi, gyártja azt a divatcipőt, hogy csak egy nyáron át táncoljon, egy pillanattal sem tovább. Mint kifejtették: a divatosság elve szorosan összefonódott a gyors múlandóság fogalmával. Bezzeg a Művelt Nyugaton már régen meghonosodott és polgárjogot nyert ez a modern szemlélet! A művelt nagyközönség odakinn már eleve úgy vásárolja a topánt, hogy tisztában van tiszavirág életével. Lehet, hogy egyenesen kínosan csalódik, ha netán tovább tart.

Bevallom, a rádióriport nyomán kissé kesernyés lett a szájam íze. Tessék! Megint elmaradtunk a Művelt Nyugattól jó orrhosszal, cipőorrhosszal.

Művelt Nyugat nyakig benne van az új cipőhullámban, amit talán úgy summázhatnánk: minden órának szakaszd le cipőjét, mielőtt ő szakadna el.

Mi pedig megint csak utána kullogunk.

De ahogy magunkat ismerem, behozzuk a lemaradást.

Már látom a jelenetet a közeljövőből: Klapácsné reggel vadonatúj cipőjében távozott hazulról, és délután szakadt, kopott, mállott lábbeliben érkezik haza.

Büszke elégtétellel mutatja férjének. „Azért nem is hittem volna, hogy sikerül enynyire modern divatcipőt kifognom. Nemhogy egy szezonon át, de egy napig se tartott."

Klapács is örömmel legeltetti pillantását a rommá vált topánon. Melyik rendes férj nem boldog, ha felesége abszolút divatos holmikban jár!

Kertész Magda

Hátha valaki nem ismeri…

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy színésznő hosszabb időre külföldre utazott. Ékszereit gondosan elzárta, és a biztonság kedvéért még egy kis cédulát is tett az ékszerek mellé:

„Ezek a gyöngyök nem valódiak. A valódiak egy bank széfjében vannak!"

Egy hónap múlva, amikor hazajön, rémülten konstatálja, hogy kirabolták. Az ékszerei is eltűntek, és helyükön a következő cédulát találta:

„Én csak műkedvelő betörő vagyok. A valódi betörő jelenleg börtönben van!"

VÁRNAI GYÖRGY:

LONDONI ANZIKSZ

Tízparancsolat. Sokmillió dolláros, négyórás, színes amerikai szupercomic Mr. Mózes életéről. A magam részéről még egy tizenegyedik parancsolatot biggyeszteném a többi tízhez.

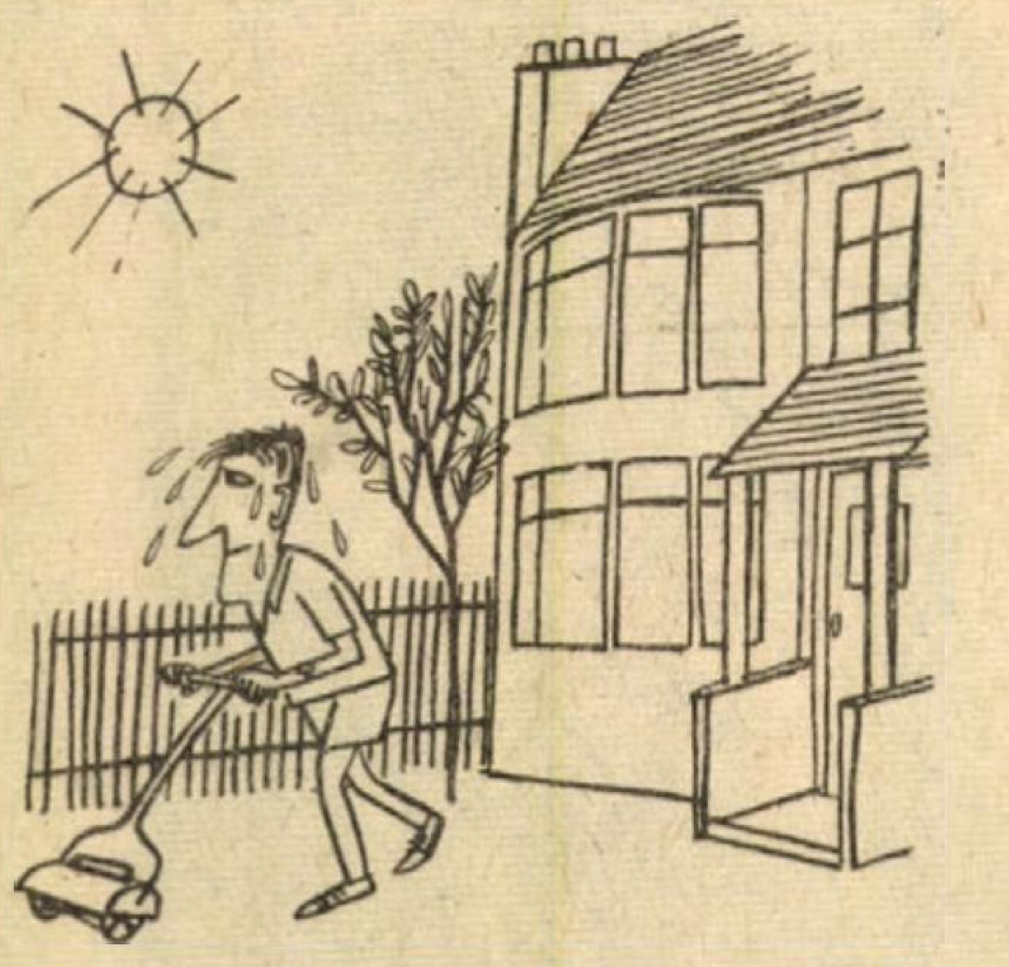
„. . . NE NÉZD MEG EZT A FILMET, HOGY MEGMARADJANAK A TE ILLÚZIÓID . . ."

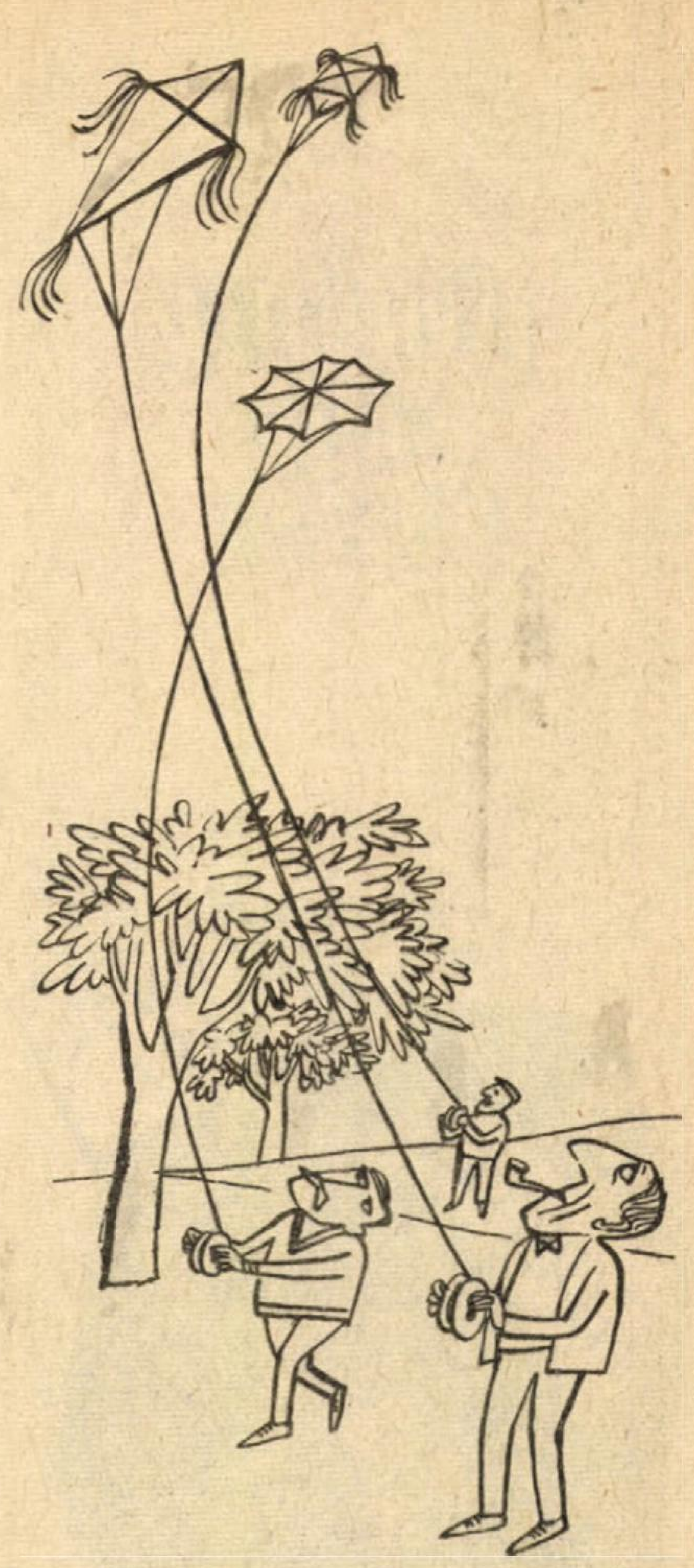
A parkokban természetesen szerelmespárok is vannak. Nem andalognak, nem csókolódznak. Fekszenek a fűvön, órákig, mozdulatlanul és szótlanul. Úgy látszik nincs mondanivalójuk egymásnak. Mintha már régi házasok volnának.

Az angolok állatszeretete közismert. Úgy látszik még éjszaka sem nélkülözik szívesen kedvenc háziállataikat, mert például a „Playboy Club"-ban a fentihez hasonló nyuszik, a „Georgian Pussy Club"-ban pedig a cicák szórakoztatják a vendégeket. Valószínűleg az állatvédő egyesület engedélyével.

Úgy látszik az angolok igazi nemzeti sportja nem a golf vagy a krikett, hanem a gyepnyírás. Mindig és mindenütt. Szomszédaink például hat hét alatt naponta nyírtak egy körülbelül teniszpálya nagyságú kertet. Azt hiszem éjszakára beszórják valami fűnövesztővel, hogy másnapra is legyen nyírnivaló.

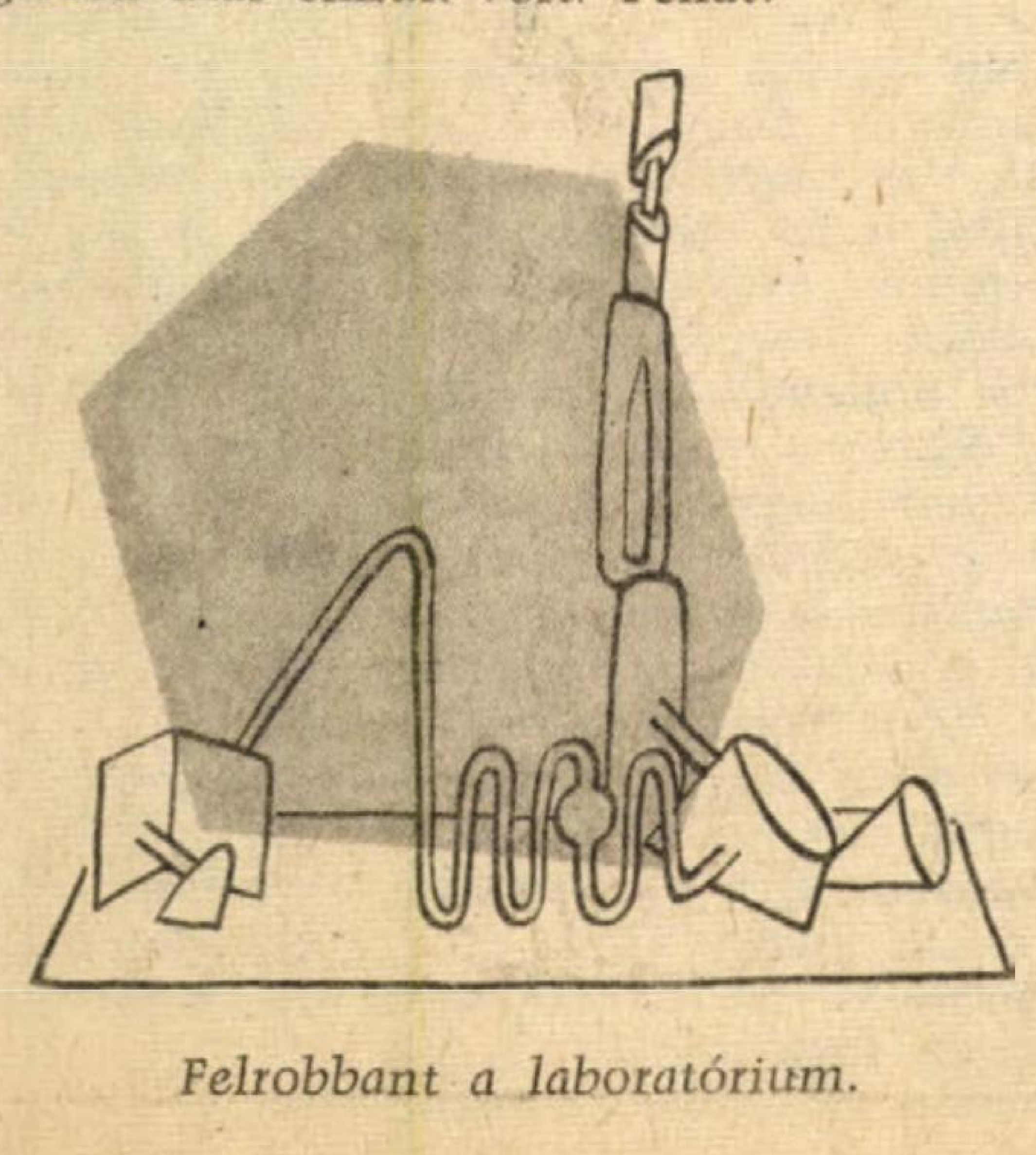

Kensington Park. Idősebb gentlemanek sárkányt eregetnek. Szokatlan látvány. Civilben valószínűleg a legjobb férjek, legodaadóbb családapák, korrekt üzletemberek, esetleg nyugalmazott őrnagyok, de most komoly szakértelemmel irányítják magasban szálló sárkányaikat. Gyerek nincs közöttük. Nagyon helyes. Egy gyermek még nem rendelkezhet azzal a higgadtsággal és élettapasztalattal, ami úgy látszik múlhatatlanul szükséges a sárkányeregetéshez.

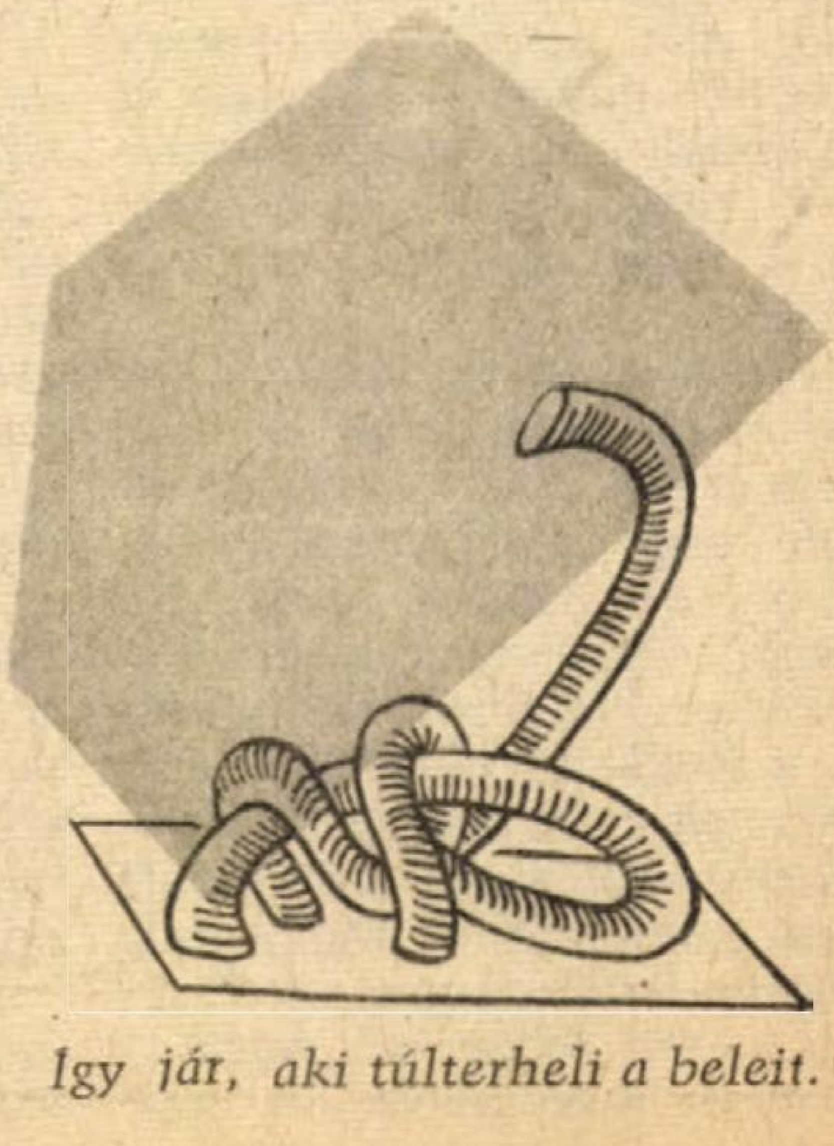

Portobelló Road, a régiségek piaca minden szombaton. Itt erényövtől napóráig, japán harakirikéstől nadrággombig minden kapható. Állítólag egyszer egy fél mozdonyt is árultak. Amióta láttam a vásárt, el is hiszem.

Szabadtéri szoborkiállítás a Battersea Parkban. Az alábbi két szobornak, a könnyebb érthetőség kedvéért én adtam címet, bár a katalógus szerint egészen más címük volt. Tehát:

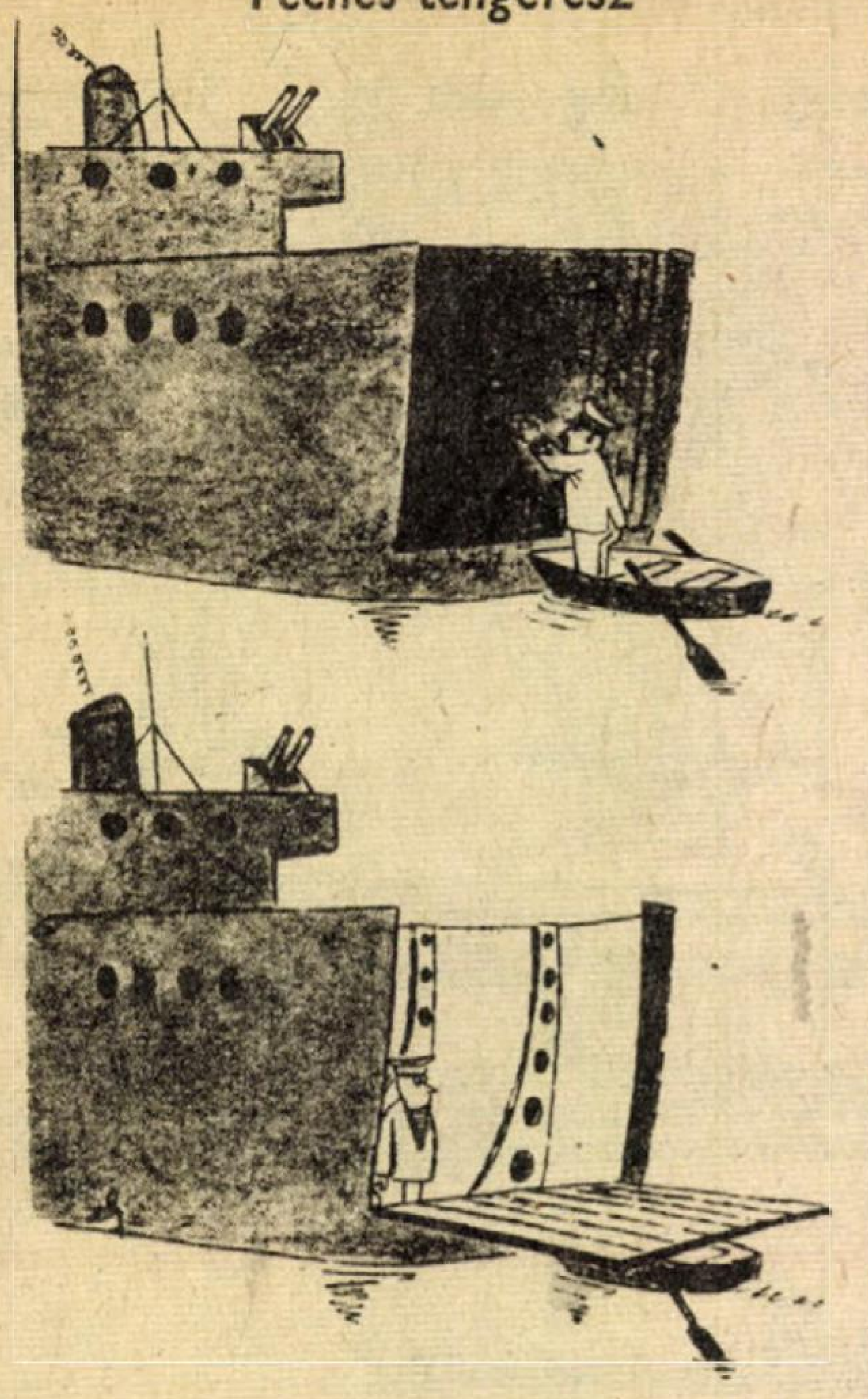

Felrobbant a laboratórium.

Igy jár, aki túlterheli a beleit.

Peches tengerész

(„Eulenspiegel", Berlin)

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mit tartanak a legszebb szakmának?

Szerintem az aktfotóretusőrnek van a legszebb szakmája.

D. F.

Az anyagmozgatást, mert nincsen anyag mozgatás nélkül.

F. L.

A legszebb szakma az, ahol a legtöbbet lehet keresni és a legkevesebbet kell dolgozni. Ha valakinek még ez sem felel meg, keressen egy másodállást.

F. Gy.

A zsákolást. Ugyanis valamikor régen zsákoltam és mióta humorista vagyok, gyakran gondolok vissza az elmúlt szép napokra.

(f–p)

Egyiket sem. Vezető álláshoz nincs elég tekintélyem, beosztottnak viszont túl gőgös vagyok, ezért megelégszem azzal, ha a családom tart el.

G. Sz.

Nem válaszolok, ez egy provokatív kérdés, a szerkesztőbizottság így akar megszabadulni tőlem.

K. A.

Én mint hajdú, a harangöntést tartom a legszebbnek.

M. Gy.

A válóperes bíróét, mert korrigálni tudja az anyakönyvvezető hibáját.

P. L.

Ha tudnám, azt választottam volna.

R. B.

A szatíra-írást. Kár, hogy nem adnak ki rá iparengedélyt.

S. P.

A legszebb szakma centercsatárnak lenni, mert visszarúghatja minden támadóját, hamar eléri a nyugdíjkorhatárt és amikor már semmit sem tud, taníthat jó pénzért másokat.

S. A.

Minden szakma szép, amit ambícióval és tehetséggel művelünk. De a legszebb talán mégis a táncdalénekIés, mert ahhoz az ambíció is elég.

(t.)

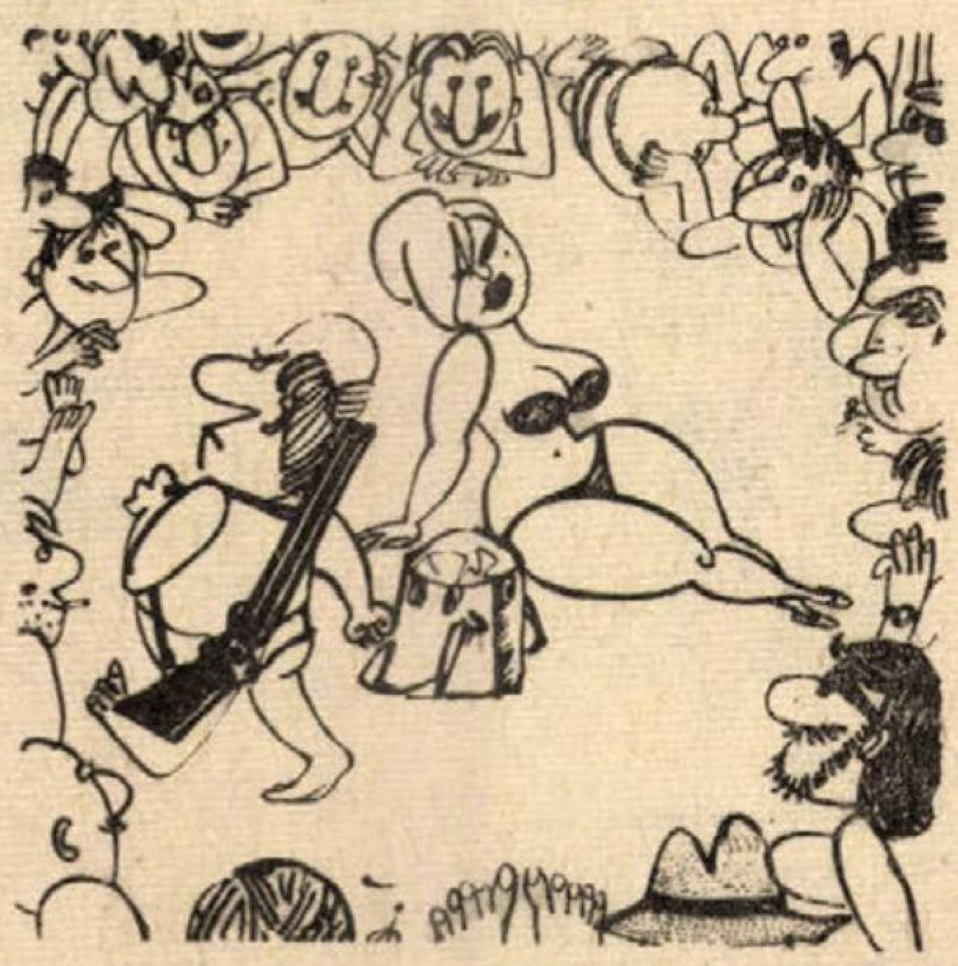
Sztriptíz

(„Dikobraz", Prága)

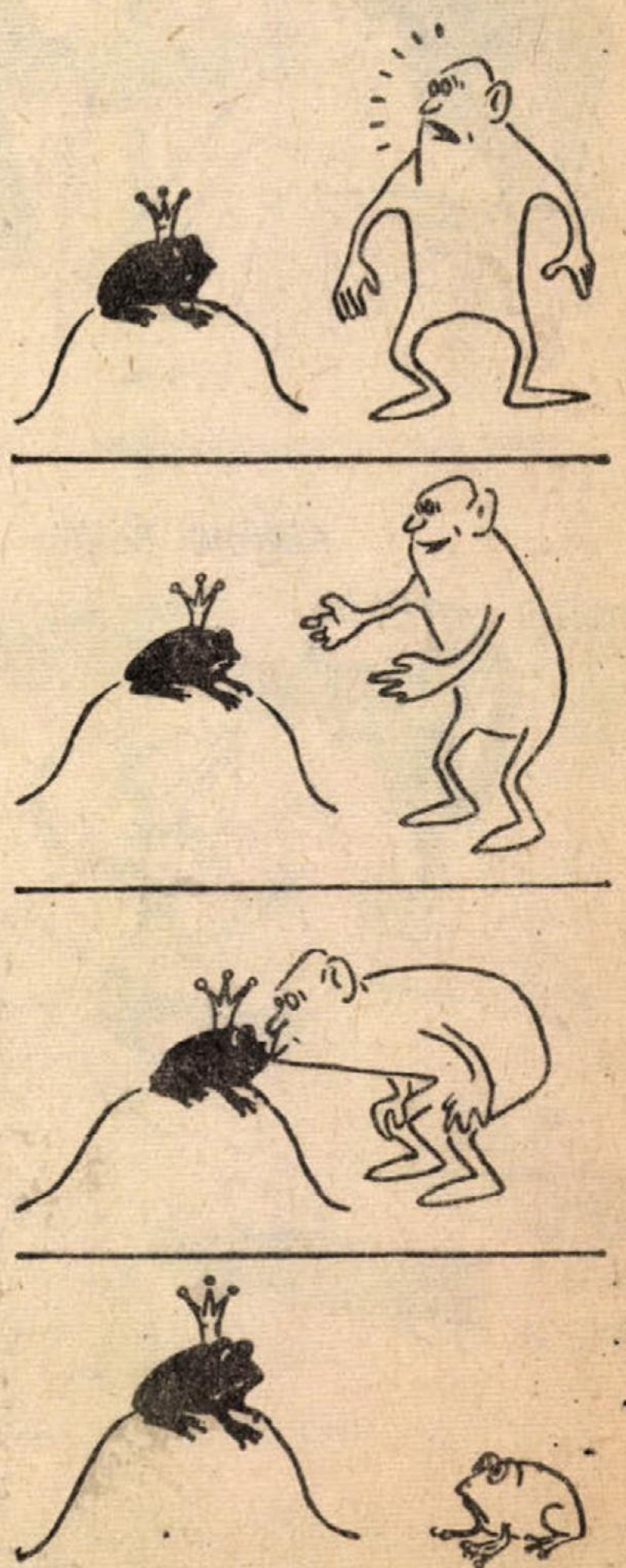

A féltékeny férj

(„Dikobraz", Prága)

A csoda

(„Eulenspiegel", Berlin)

Emelvényen

(„Szpilki", Varsó)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VALERIÁN

Sajnos, meglehetősen ideges ember vagyok. Hónapok óta járom a gyógyszertárakat, hogy valeriánt vásároljak. A kitűnő idegnyugtató azonban, sajnos, sehol sem kapható. A gyógyszerészek válasza mindig ez: „Pillanatnyilag kifogyott." Tehát hónapok óta tart ez a „pillanatnyi helyzet".

Kedves Ludas! Nyugtass meg minket azzal, hogy segítesz!

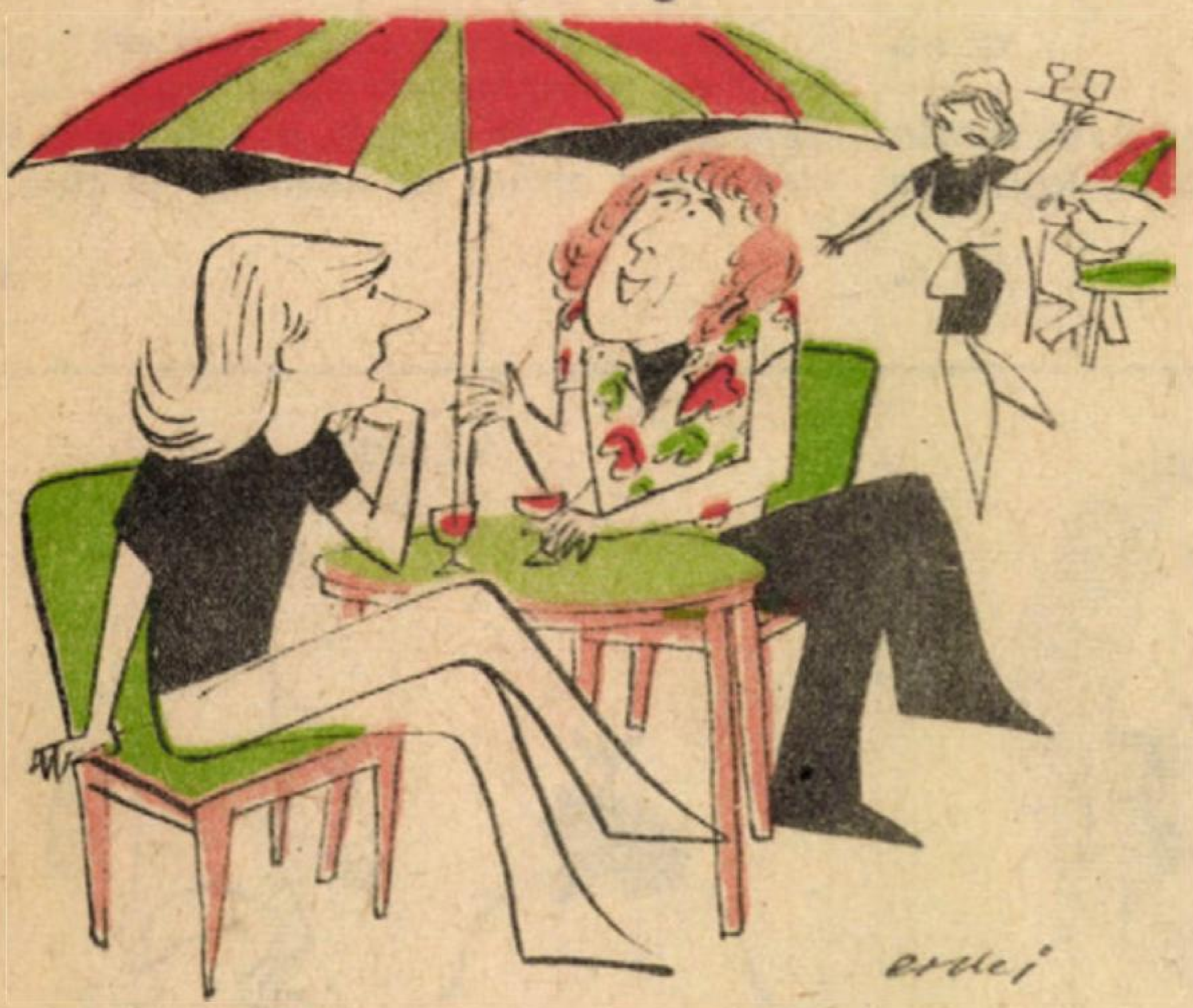
Sok ezer valeriánra szorult nevében:

özv. Simon Istvánné
Bp., XV., Pestújhely, Geisler u. 58.

Az álszent

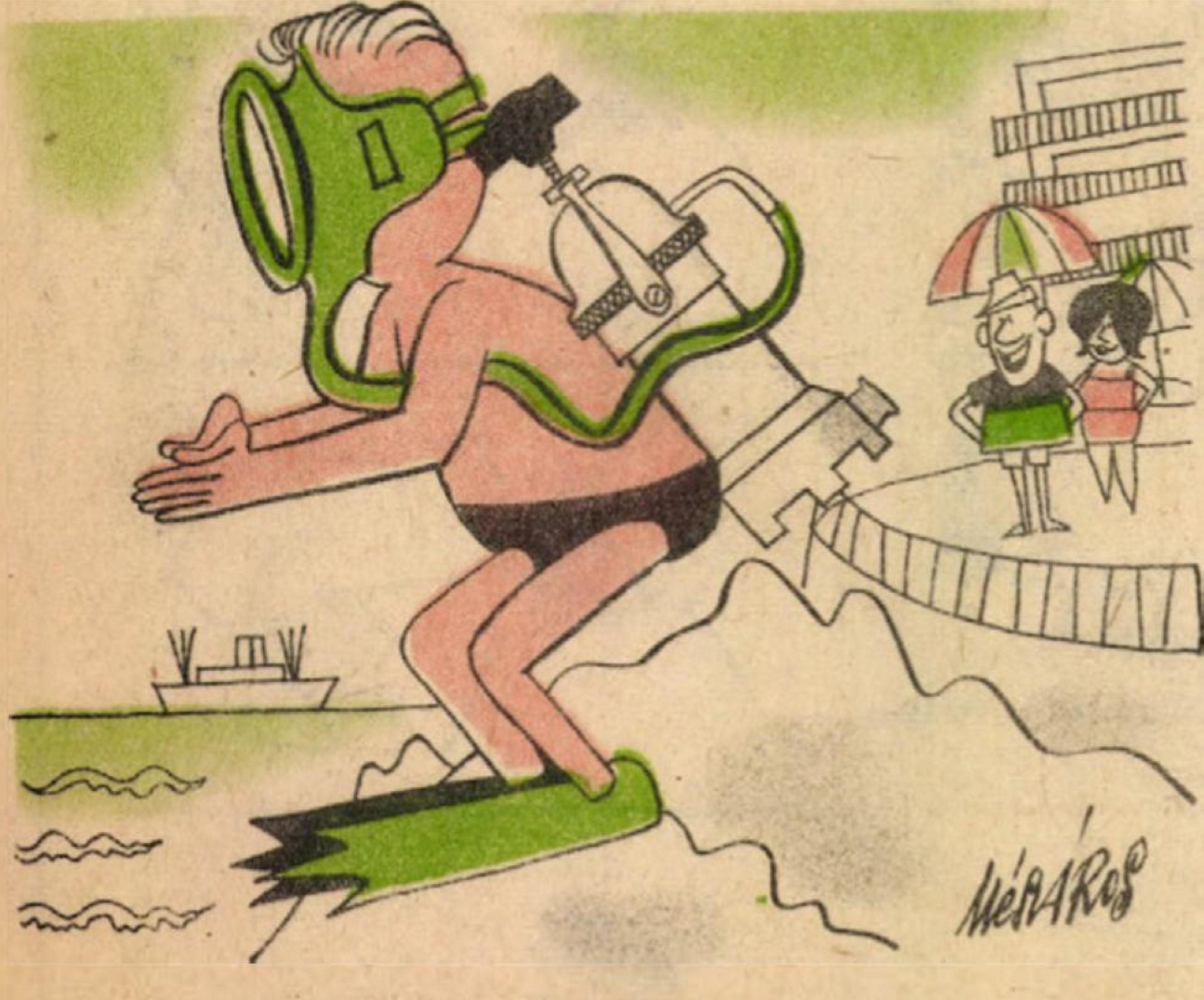

Férfi dolgok

– Isteni dauerod van, beajánlhatnál a fodrászodhoz . . .

Külföldi üdülés

– Nézd, Maca, ez is magyar!

Pesti tudósítónktól

Van fejlődés! Valaha rideg tábla figyelmeztette a vevőket: *„Leltár miatt zárva."* Most nem egy bezárt üzlet előtt az ember meghatottan olvashatja az udvarias szavakat: *„Elnézést kérünk, leltározunk."*

Talán nincs messze az az idő, amikor a fejlődés következő fokán már ilyen feliratok üdvözlik a közönséget: *„Inkább éjszaka leltározunk, csakhogy nappal kiszolgálhassuk kedves vevőinket!"*

*

Ha már a tábláknál tartunk, hadd említsem meg, hogy a napokban erre a táblára lettem figyelmes: „Pékbolt". Árak nem voltak kitéve, pedig kíváncsi lettem volna, hogy mibe kerül manapság egy pék.

*

Jóska gyerek (élő személy) piros füllel olvas egy népszerű tudományos könyvet a nemi életről. Tizenhat évének minden komolyságával mélyed el a fontos olvasmányban. Édesanyja lép mögéje, s kérdezi:

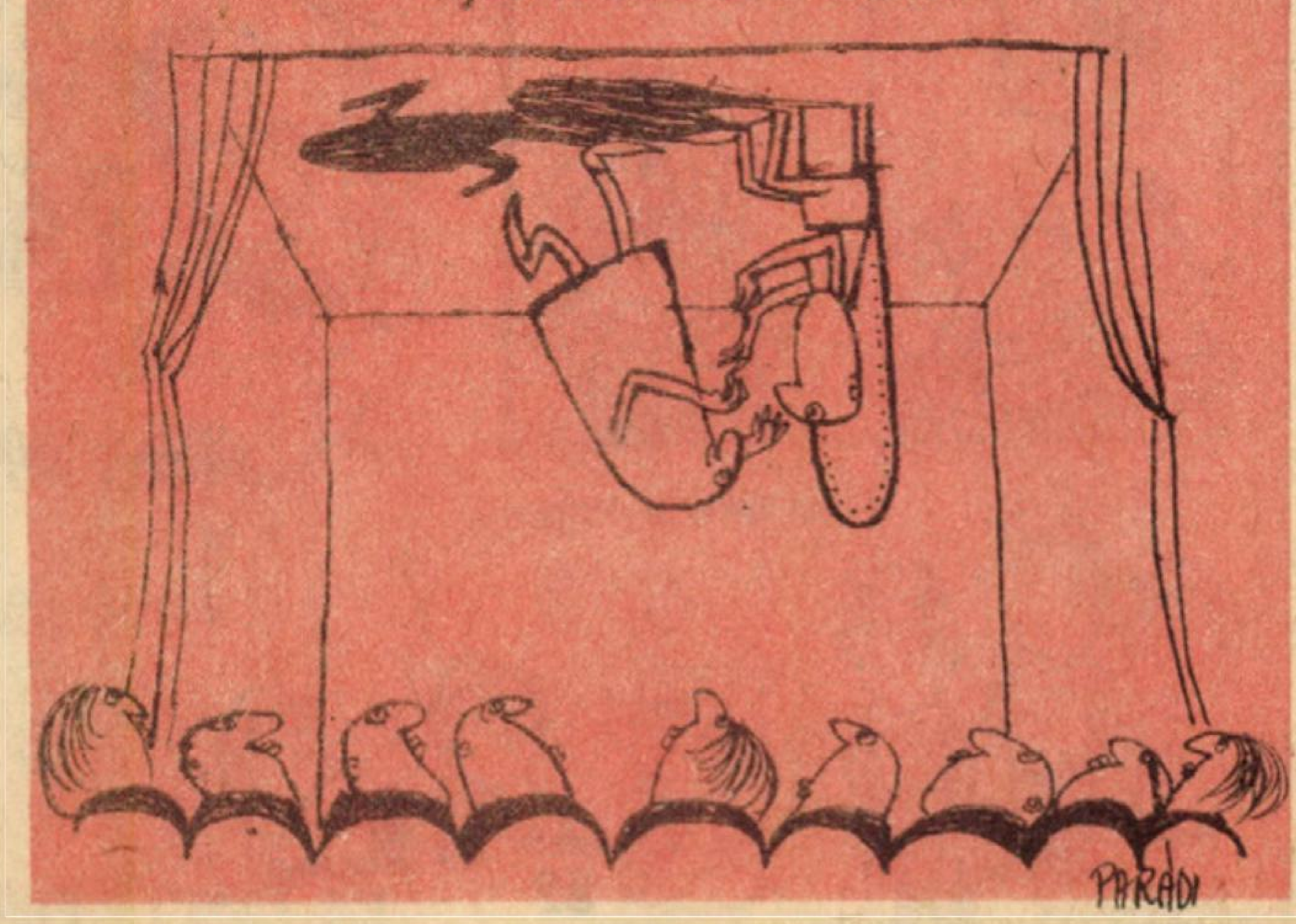
— Mit olvasol?

És ki akarja venni a könyvet Jóska kezéből. A gyerek azonban messze eltartja a könyvet és pirulva rázza a fejét:

— Nem adom oda, ez nem neked való.

f. l.

Teljesen abszurd dráma

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220 – 66.1611 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504